

EMMA SURDU

SAURONOVA NEVĚSTA




Nakladatelství
Fortna

Toto je nekomerční vydání za podpory anonymního dárce. Autorka této fanfiction uznává, že daný fikční svět a postavy náleží jejich právoplatnému autorovi J. R. R. Tolkienovi a zřekla se autorského honoráře. Vznikne-li v souvislosti s šířením díla nějaký zisk, nakladatelství se zavazuje vyplatit jej v plné výši vlastníkově autorských práv.

Autorka děkuje databázi na Angrenost.cz, kde našla mnoho užitečných informací.



Sauronova nevěsta

© Emma Surdu, 2023

Ilustrace, mapa, grafická úprava a sazba © Martin Stehlík, 2023

Doslov © Zuzana Hloušková, Františka Vrbenská, Jan Hloušek

Onomastická pojmenování jsou užita v překladu Stanislavy Pošustové-Menšíkové (vydání z roku 2008). Verše přebásnila Emma Surdu. Autorkou písně o Arwen na str. 567 je Kateřina García (více informací viz www.katerina-garcia.com), která dala souhlas s jejím užitím v této knize.

© Nakladatelství Fortna, 2023

ISBN 978-80-908780-1-3 (print)

ISBN 978-80-908780-2-0 (pdf)

ISBN 978-80-908780-3-7 (epub)

ISBN 978-80-908780-4-4 (mobi)

EMMA SURDU

SAURONOVA
NEVĚSTA



2023

VERNÍ POUST

ODWAITH

MAPU NAKRESLIL A PRO PŘÍBĚH SAURONOVY NEVĚSTY UPRAVIL MARTIN STEHLÍK



Šedé hory (Ered Mithrin)

Zelezné hory

RHOVANOZ

HNĚDÉ ZEMĚ

ROHAN

MORDOR

HARADWAITH (JIHOZEMSKO)





OBSAH

1	Tajné posláání	9
2	Cesta do neznáma	43
3	Příběhy ve tmě	75
4	V opuštěné krajině	113
5	Záludnosti lesa	136
6	V ohrožení	170
7	Do rohanských plání	193
8	Temnými stezkami	228
9	Ve stínu Mordoru	258
10	Zrození odvahy	288
11	Pod praporem naděje	320
12	Černý stín	352
13	Přes propastné rozdíly	384
14	Zatmění v srdci	411
15	V ústraní	444
16	Rohanská královna	478
17	Úradky králů	506
18	Ozvuky lží	537
19	Zpátky na začátek	568
	Epilog	597
	Doslov: Proč (ne)vydávat fanfiction	605

*Všichni ten příběh známe, ale co když se odebrál trochu jinak?
Pojďme společně posoudit i jinou verzi...*

fem!Frodo/Alternative Universe - Gender Changes/Genderbending/Sexual Content/
Missing Scene/FutureFic/příběh se odehrává ve třetím věku před a po porážce Saurona/
Pregnancy/Politics/Humor



KAPITOLA I

TAJNÉ POSLÁNÍ

Frodina se vzbudila úlekem. Něco se venku dělo. Malým okýnkem své světničky za stájemi viděla jen černočernou oblohu, ale slyšela koně za stěnou neklidně frkat. Venku někdo křičel. Rychle se vyhrabala z postele, nazula si dřeváky, hodila si přes ramena vlněný šál a vyběhla potmě rovnou do stájí. Všichni jezdečtí koně byli na svém místě, ale napjatí a nervózní. Ve tmě viděla, jak se tu a tam zablesklo oko, jak všichni čekají, co bude. A pak to ucítila. Kouř. Někde hoří.

Rozhlédla se, zda jenom někde nedoutná vyhaslá louč, ale nic neviděla. *Ze stájí to nejde, ale musí to být blízko*, pomyslela si. Po paměti zamířila k vratům a opatrně vykoukla ven.

Trochu jí odlehlo, protože viděla hořet kolnu až na druhé straně ohraedy. Dost daleko, aby plameny přeskočily snadno na další budovy, ale i tak byl tady na Větrovině otevřený oheň vždycky nebezpečný. Vítr ho snadno roznese a podzimní suchá tráva se vznítí jako troud.

Zahlédla vybíhat podomky se džbery. Kousek od ní stál pan Branold a udílel chlapům ze své družiny rozkazy. Přijímali je bez reptání. Ač ještě poměrně mladý, měl jejich respekt. Vládl tu pevnou rukou a i teď zachovával chladnou hlavu. Dívala se, jak tam neohroženě velí, urostlý, třebaže nepřítel vysoký, krátce střižené vlasy měl nyní mírně rozčuchané. Také on zřejmě podle nedbale natažené košile vyběhl ven narychlo. Zrovna se opásal mečem, který mu přinesl jeden z mladších podomků, když tu si jí všiml, jak stojí ve vratech do stájí.

„Frodino, běž dovnitř a neběhej tady jen tak v noční košili!“ křikl na ni se šibalským mrknutím. „Ještě by ti ji vítr zvedl a kdo by pak hasil?“ neodpustil si škádlivou narážku.

Maličko se zapýřila, jak by taky ne. Branold to myslel jako skutečnou chválu. Pohled na odhalené dívčiny půvaby by rozptýlil nejednoho chlapa, včetně jeho samotného. Vyrostla z ní hezká dívka, měla krásné oči, v nichž se pořád odráželo nebe, a husté černé vlasy, které nosila zapletené do copu. Díky častému pohybu na čerstvém vzduchu a odvážné jízdě bez sedla získala pružné a silné tělo.

V tom z druhé strany ohrady někdo zakřičel: „Berte vidle, ty skřeti zrůdy nám kradou klisny!“

„Skřeti?“ zopakovala Frodina udiveně.

Branold jenom mlčky kývl. Zvážněl. Skřeti samozřejmě kradli koně už dřív. Zatím vždycky jen na volné pastvině, proto na noc zaháněli koně do ohrady. Tohle bylo poprvé, kdy si skřeti troufli napadnout Větrovský dvorec. Jeho pán měl v poslední době čím dál tím víc práce s pronásledováním skřetích hord, které opustily svá doupata v horách, toulaly se po kraji, kradly z ohrad dobytek a unášely děti. Vyjžděl s muži na obhlídku téměř denně. Odpradáva bylo totiž úkolem pána na Větrovci, jak se jeho dvoru podomácku přezdívalo, aby se svou družinou strážců dohlížel na obchodní stezku od Větrovských vrchů až k Poslednímu mostu. A Branold ten úkol plnil dál, ačkoliv už tu nebyl žádný král, kterému by skládal účty. Měl své zásady a odmítal se podřizovat zlu.

„Zajisti dveře, ať se koním ve stáji nic nestane. Máš to na starosti, rozumíš?“ poručil dívce, pak se otočil a běžel směrem, odkud se ozýval křik.

Frodina osaměla. Jak by nerozuměla? Koně byly pro Branolda to důležitější. Bez nich by nebyl ani Větrovský dvůr. Branoldovi plaváci byli žádáni po celé Větrovině, jevíli se totiž velmi všestranní. Měli malou a výraznou hlavu s velkýma očima a s klidným výrazem. Krk vysoko nasazený a obzvláště u hřebců velmi silný, delší a ohebnější, takže vyhovovali jak nárokům pro jízdu, tak pro práci v lese nebo na statku. Svalnatá bedra, dlouhá zád, dobře stavěné končetiny se silnými klouby, kulatá a velká kopyta s kvalitní rohovinou – to vše z nich dělá koně do každé nepohody. Dokážou se dobře pohybovat na rovině i v členitém terénu. Jsou také snadno ovladatelní,

chytří a odvážní, i když občas trochu svěhlaví, protože se spoléhají na vlastní instinkty. Ale při dobrém vedení jsou to skvělí koně, nenároční, otužilí a dlouhověcí.

Frodina tyhle koně milovala a stejně jako Branold se na ně obdivně dívala, když pobíhali v ohradách. Péče o ně byla dřina a často ji bolela záda, ale stejně byla v jejich společnosti nejšťastnější. Proto jí nynější přidělený úkol také nebyl proti srsti, naopak. Koně by bránila, i kdyby jí to pán nepřikázal. Oheň se venku mezitím rozhořel a osvětloval celé okolí. Viděla se míhat černé postavy. Přibíhali další obyvatelé dvora, aby přiložili ruku k dílu. Zavřela vrata stáje, jak ji poručil Branold, a zajistila je břevnem. Stáhla si přehozený šál pevněji kolem hrudníku, aby se jí nesesmekl. Přinesla džber s vodou, kdyby bylo potřeba zadusit jiskry, než se rozhoří, a připravila si vidle, kdyby se někdo přece jen pokusil proniknout dovnitř. A čekala.

Venku mezitím chlapi i ženské hasili kolnu a strhávali z ní doškovou střechu, aby se požár nešířil. Naslouchala vzdálenému halasu, takže málem přeslechla škrabání a funění, které se ozývalo zpoza vrat. Nebylo pochyb, někdo nebo něco se snažilo potichu prostrčit prsty dovnitř. Byly delší a hrubší než lidské, zakončené černými, jako nůž ostrými drápy. *Skřet!* napadlo ji a krve by se v ní nedořezal, sotva dýchala. Skřetí spár šátral pomalu nahoru, až narazil na závoru a začal ji pomalu zvedat. Vtom se Frodina vzpamatovala a opřela do vrat. Skřetí prsty tak přirazila mezi křídly. Zvenčí se ozvalo nelidské zaúpění, až se jí podlomila kolena, ale nepovolila. Nestvůra byla za pařát chycená ve vratech, ať sebou šhubala, jak chtěla.

„Pust mě, ty koňská čubko! Čuchám tě,“ zachrčel skřet. Měl nepříjemný hlas a připomněl jí havraní skřeky.

Frodina se zapřela do vrat ještě pevněji. Dobře odhadla, že její neoblomnost skřeta rozzuří. Vzápětí totiž zalomcoval vraty tak silně, až se mu málem podařilo pařát uvolnit. V poslední chvíli ale vrata opět silně přirazila. Ozvalo se slabé křupnutí, následováno skřetím zakvílením.

„Braš se, jak chceš! My si ty herky vezmeme a tebe taky!“ vyhrožoval skřet. „Už brzy to tu bude všechno naše.“

Frodinu z té představy zamrazilo. Přemýšlela, co udělá, až se skřetovi přeci jen podaří vrata rozrazit. Není šance, že by je udržela celou noc. Zrak jí padl na vidle.

Naštěstí skřetí kvil přivolal pár ozbrojených mužů. „Tady se do vrat chytil další,“ volal jeden z nich na ostatní. Bylo slyšet, jak se na skřeta vrhli a přemohli ho. Skřetovo kvílení jako by náhle utálo. Spár ze škvíry mezi vraty zmizel. „Svazte ho a dejte k ostatním. A jestli bude zlobit, tak mu naložte, ať ví, zač je na Větrovině koňská žíně,“ ozval se tentýž velitelský hlas. Frodina odhadovala, že patří Branoldově zástupci Noderikovi. Následovalo zlomyslné uchechtnutí a vzdalující se kroky.

Frodina si vydechla, ale setrvala dál na místě. Nechtěla pána zklamat. Byla mu v mnohém zavázána. Přišla sem jako malá a bez maminky, když zde otec získal uvolněné místo podkoního. Pocházel odněkud z východu za horami a na Větrovinu zabloudil, protože hledal nové živobytí. Tam, kde se narodil, měli velkolepé chovy, dokud nepřišli vlivem šířícího se zla o pastviny i koně. Deset let věrně sloužil na Větrovském dvoře a staral se o stáje, které se rozrostly o mnoho nádherných zvířat. Branold byl na své stádo koní náležitě pyšný. Bez šikovného podkoního by nic takového nikdy nedokázal. A Frodinin otec rozuměl koním jako nikdo!

Jenže pak náhle zemřel. Naštěstí všechno, co znal, naučil i svou dceru, a tak se Branoldovi mladé koňařky zželelo a mohla zůstat, i když najal nového podkoního. Za to byla Frodina pánovi opravdu vděčná. Kdyby ji totiž poslal do služby jinam, stejně by neskončila jinak než na zádech ve stodole s tlupou nádeníků, kterým je úplně jedno, co Frodina umí. Jako děvče by se těžko ubránila a jemu zas tolik ze zásob neujídala, jak se nechal větrovský pán slyšet. Ale ona věděla, že to bylo trochu jinak. Že prostě neměl to srdce. A práce pro šikovné děvče, jakým Frodina bezesporu byla, se přece najde vždycky...

Však se teď taky snažila, aby koně ve stáji uklidnila. Cítili, že se něco děje, byli vyděšení, ale díky jejímu blahodárnému vlivu to nakonec zvládli. Boj s ohněm i se skřety trval až do svítání. Z obránců jeden podomek přišel o život, několik dalších pak utrpělo různě těžká zranění, která si žádala okamžitou péči. Ani jezdci z Družiny, na potyčky se skřety už zvyklí, nepodceňovali nebezpečí náказы ze skřetí krve a nechali se od ženských řádně ošetřit. Pečlivě si pak očistili od skřetí špíny i zbraně. Kůlna ovšem lehla popelem, zmizely dvě březí klisny a tři hříbata. Ztráta každé chovné klisny byla vždycky nenahraditelná škoda, o hříbatech nemluvě. Další koně

v ohradě se podařilo před skřety ochránit, ale několik zvířat mělo ošklivé rány na krku a bocích, jak se je skřeti snažili polapit a odvést.

Nakonec se podařilo osm útočníků zajmout. Muži je pevně svázali a zavřeli do prasečího chlívků, kam podle zápachu beztak patřili. V ranním světle nevypadali tak děsivě, jak se mohla Frodina přesvědčit, když vystrčila hlavu ze stájí. Chlapi je zrovna odváděli. Pokřivená a shrbená stvoření s dlouhými rukama a krátkými nohama vzbuzovala spíš znechucení než strach. Obličejové měly odporné, tmavé, znetvořené, z úst jim trčely špičaté tesáky. Frodina mezi nimi poznala nočního návštěvníka ze stájí. Byl o trochu vyšší než ostatní, pravou ruku měl zkroucenou a všem kolem sebe nadával, dokud mu jeden ze strážců násadou od vidlí nevysvětlil, jak se má správný zajatec chovat.

Pak zahlédla u ohrady pána dvorce a úlevně si vydechla. S Noderikem něco zaujatě probíral. Když Branold uviděl Frodinu opřenu o vrata do stájí, odpojis se od svých mužů a zamířil k ní. Tvářil se zachmuřeně. Na čele měl šmouhu od černé skřeti krve, jinak se zdál nezraněný.

„Co bude s těmi skřety?“ vyhrkla, sotva byl dost blízko.

„Vyslechneme je. Dost by mě zajímalo, co dělají tak daleko na západ od Mlžných hor.“

„A co s nimi bude pak?“

„To není tvoje starost,“ mínil větrovský pán.

„Branolde, co s nimi uděláte?“ nenechala se odbýt. Odporovat pánovi a ještě mu říct neuctivě jenom jménem byla od ní velká troufalost. Naštěstí to nikdo jiný neslyšel, a tak to přešel. Věděl moc dobře, že Frodina je víc zvědavá než drzá. „Pane?“ dodala pod tlakem jeho káravého pohledu.

To ho obměkčilo. „Co by?“ trhl ramenem. „Pověsíme je na návrší u Větroviček ostatním pro výstrahu. Tak dopadne každý, jestli ještě jednou vystrčí rypák z těch svých děr.“

Na to už neměla co říct. Bylo to pořád lepší, než je nechat pomalu umírat na slunci. Skřeti vycházeli jenom v noci, protože denní světlo jim ubližovalo.

„Co stáje?“ zeptal se Branold.

„V pořádku,“ řekla Frodina, oči dál upřené na tu spoušť kolem. Marně však hledala těla mrtvých útočníků, nebylo po nich ani památky.

Proslýchalo se, že skřeti své mrtvé nepochovávají, ale jedí je. Frodina se nad tou myšlenkou otřásla odporem.

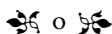
„A co ty?“ vzal ji Branold starostlivě za bradu a v očích měl nečekaně laskavý výraz.

Ta změna v jeho chování ji potěšila, že se usmála. „Mně nic není.“

„Dobře. V ohradě jsou podrápaní koně, běž je ošetřit. Zvládneš to sama?“

„Ovšem,“ řekla. „Jen se zajdu převléct.“

Když dívka odběhla, Branold pro jistotu ustájené koně jednoho po druhém osobně zkontroloval. Byla to dlouhá noc a ještě těžší ráno, ale všichni se snažili ze všech sil, aby se mohl dvorec vrátit ke svému původnímu životu. Nikdo nešel spát. Teprve poté, co Frodina klisnám omyla rány čistou vodou a natřela bylinnou mastí, mohla si jít konečně odpočinout. Branold měl ovšem plné ruce práce, než se dvůr trochu uklidnil. Výslech zajatců zabral čas. Samozřejmě neměl nikdo chuť si s nimi znovu špinit ruce, ale bylo to nutné. Veškerá námaha se však ukázala jako zbytečná, nevymlátili z nich víc než nadávky a posměch. Jedno však došlo úplně všem obyvatelům – Větrovský dvůr si sice ubránili, ale v kraji už rozhodně není tak bezpečno jako dřív.



Frodina se zaujatě dívala z okna v nejvyšším patře Větrovského dvora. Měla odtud výhled do celého kraje. Venku už padla tma a skučel podzimní vítr. V dálce na západě zahlédla něco, co jí připadalo jiné. Nad Větrovem se blýskalo. Jistě, v horách nejsou místní bouřky nic neobvyklého, ale tyhle blesky neobvyklé byly. Vycházely totiž ze země, nikoliv z nebe.

„To je zvláštní,“ pronesla, když se otočila od okna. V očích měla užaslý výraz. „Děje se tam něco divného.“

Přemýšlela. Vůbec se v poslední době dělo hodně divných věcí. Třeba ten nedávný útok skřetů na dvorec. Taký ubylo zvířecí a ta zbylá se v tlupách vyděšeně toulá po pláních. Vlci si troufají blízko k lidským sídlům. Plody chřádnou ještě na stromech...

Ostatní děvčata se bavila po svém. Byly to všechno služebné a měly společný jeden velký pokoj. Pár z nich, které Frodininu poznámku zaslechly, zavrtělo nevěřícně hlavou, ale víc pozornosti úkazu kdesi za oknem

nevěnovaly. Mnohem víc je zajímalo vyprávění nové družky. Jmenovala se Rubína, na Větrovský dvůr přišla teprve před pár dny a měla spoustu novinek z Podlesí, odkud pocházela. Bylo vidět, že je ráda středem pozornosti a že má sebevědomí na rozdávání.

„Takové blesky jsem ještě neviděla,“ stála si bystrá pozorovatelka na svém. Znovu upřela pohled stejným směrem, tam, kde tušila Větrovský kopec. Blesky se objevily znovu.

„Frodinko, ty pořád věříš na pohádky,“ pronesla jedna ze služebných s mírně káravým tónem. Nebylo to však míněno zle, tahle služebná ji měla ráda a držela nad ní ochrannou ruku. Mája tu sloužila zatím nejdéle a děvčata, hlavně ta mladší, ji brala za náhradní mámu. Pro Frodinu, která tu vyrostla od malého děvčete, měla obzvlášť slabost. *Sice je ta tichá holka od koní věčně zasněná, ale nikdy by nikomu neublížila...* říkala o ní lidem.

Frodina pokrčila rameny a myslela si dál svoje. Teď v noci to samozřejmě nevyřeší. Děvčata se už převlékala se do nočních úborů, švitořila a vzhledu v koutě se chichotala nějaké povedené historce, kterou jim vyprávěla ta nová.

„Tak já už půjdu,“ prohlásila Frodina. Dnes měla dlouhý den a cítila se unavená. Už se těšila na svůj pokojík dole za stájemi.

Rozloučila se s Májou a pomalu se vydala ke dveřím, když jí skupina služebných v čele s Rubínou zastoupila cestu.

„Poslyš, Frodino,“ začala jedna povýšeným tónem. „My jsme se usnesly, že už tě tu nechceme.“

„Jak nechcete?“ zeptala se zaskočeně. Když měla po službě, ráda chodila za děvčaty na kus řeči. Od chlapů z pánovy družiny občas ve stájích zaslechla, co se na Větrovském dvoře chystá, nebo tajně vyřizovala děvčatům milostné vzkazy. Až dosud s tím, že je trochu odlišná, nikdo problém neměl. *V tom má prsty ta nová, ta Rubína*, napadlo ji.

„Nechod' k nám do pokoje,“ dodala jiná. Služebné proti ní stály jako hradba a některé měly ruce založené v bok.

Tohle náhlé nepřátelství nechápala. Ano, nepatřila mezi ně, měla na dvoře jinou práci. Jelikož to uměla skvěle s koňmi a byla výborná jezdkyň, svěřil jí větrovský pán dva cenné bělouše, které koupil svým malým dcerám. Frodina o ně pečovala s láskou, stejně jako učila holčičky na nich jezdit.

Jejich otec si mohl být jist, že jsou dcery v dobrých rukou. Jinak samozřejmě vypomáhala ve stájích se vším, co bylo potřeba.

Frodina přešla pohledem po tvářích. V očích viděla výsměšné záblesky. „Ale proč? Co vám vadí?“ zeptala se.

Rubína jako jejich vůdkyně udělala k Frodině krok, naklonila se a vtáhla nosem vzduchem. „Smrdíš.“ Sotva to dořekla, okolní děvčata se rozesmála, jiná horlivě přikyvovala.

Bylo jí smutno. Než přišla do pokoje služebných, vždy se umyla, vydrhla si tělo od bláta, převlékla se do lepších šatů a přezula se do dřeváků, aby nenanosila špínu po schodech. I tak vždycky voněla po stájích, byla cítit koňským potem a kůží ze sedel, ač se snažila sebevíc.

„A taky seš divná,“ přisadila si jiná služebná.

Chápala, proč se k ní chovají tak zle. Závist, to je špatná rádkyně. Kdyby ale nepřišla ta nová holka z Podlesí, zřejmě by k ničemu takovému nedošlo. Dál by jí odpouštěly, že se nefintí a nevěnuje tolik času zvelebování svého zevnějšku jako ony. Měla od přírody krásnou čistou pleť a zdravé vlasy a vlastně nic vylepšovat nepotřebovala. Šperky se nezdobila, ani se jinak nesnažila zalíbit mužům, což bylo samozřejmě poněkud neobvyklé.

„Zajímalo by mě, co na tobě vlastně náš pán vidí,“ pokračovala Rubína tímž tónem. Pěkně vykreslené rty zkřivil pohrdavý výraz. I ona byla celkem pohledná, měla hezké hnědé vlasy, hladké a zastřižené po ramena, a úzké tmavé oči.

Frodině došlo, že z nové služky mluví žárlivost. Zřejmě jí záviděla pánovu přízeň. Když se totiž malým větrovským slečnám nechtělo do sedla, Frodina brávala koně na projíždky sama a občas se k ní přidal i sám pán Branold. Brával ji až k Větrovským vrchům i dál, jindy zase na jih kolem Mšené až k Východní cestě, kde potkávali kupecké karavany s dolanským listím a jiným žádaným zbožím. Vracívávali se pozdě, když už se smrákalo, nebo až ráno na druhý den. Frodina se pak dostala do řeči – jak by taky ne, když byla někde celý den s pánem? Nebo dokonce i přes noc! Frodina sice nikomu nevyprávěla, co se během vyjíždky odehrálo, ale děvčatům to bylo jasné.

„Možná má z toho sedla pevnej zadek,“ utrousila jiná. Následoval opět smích.

Frodina si dívky zkoumavě přeměřila. Zaskočilo ji, jak rychle se postavily proti ní. Jenže děvčata z celé Větroviny se předháněla v tom, aby mohla na Branoldově dvoře sloužit. Snila totiž o tom, že získají pánovo srdce. Branold byl ještě mladý, když ovdověl a zůstal se dvěma děvčátky – dvojčátky – sám. Jeho paní špatně zvládala zdejší počasí, pocházela z Blat a věčně větrné pláně jí braly červen z tváří. Pochoval ji před čtyřmi lety a už se znovu neoženil. A tak, když si vyjel s mladou dívkou ven, každou napadlo, že to nebude jenom nevinná vyjížďka.

„Co kdybyste si hleděly svého?“ okřikla je Mája, které se tohle chování pranic nelíbilo.

„Ty mlč,“ okřikla ji ta nová. „Dobře víme, že na nás pánovi donášíš!“

Pravda to nebyla, ale i tak žena zmlkla. Stačilo, aby ji některá před pánem očernila, a mohla si balit ranec. Dobrá služba se ale na Větrovině sháněla špatně. A pro služebnou, která má své mladé roky už za sebou, těch příležitostí bylo ještě méně, pokud nechtěla někam na statek a dělat tam sedlákům pomyslení.

„Jasně, drž klapačku!“ přidal se i jiný hlas. „Tohle si vyřídíme samy!“

Frodině bylo přítelkyně líto. Sama měla díky pánově přízni štěstí, vlastně ji tím Branold chránil. Žádní další muži na ni nedotírali, takže její pokojík za stájem byl skutečně bezpečným místem. Nemusela čelit naléhání jezdců z družiny jako jiné služebné. Někdy se muži opili a pak se ani na žádné dovolení neprali. Obzvláště z Noderika mívala děvčata strach, ten na nic ohled nebral. A muži se samozřejmě nechali strhnout. Branold sice takové chování trestal, ale když děvče otěhotnělo, vyhnal je. To se dělo celkem často, a tak není divu, že se dívky bály ztratit dobré bydlo.

„My dobře víme, jak se na nás díváš povýšeně. No jó, tak slečinka kouká po knížkách, a co? Nejsi nic lepšího než my!“

„To jsem přece nikdy neřekla!“ bránila se Frodina, teď už dost rozzlobeně. Měla jen jedinou vášeň. Dychtivě hltala vyprávění o dávných králich, temných pánech a čarodějích. O velké bitvě elfů a lidí u Dagorladu a všechny ty příběhy, které uměl pán oživit z knih vázaných v kůži. On je měl za povídačky pro děti, když se jim nechtělo spát. I tak Frodina číhala na každou příležitost, kdy si je mohla v jeho podání poslechnout.

„Snad si nemyslíš, že máš nějakou šanci stát se větrovskou paní?“ šila do ní dál Rubína. „Ty, taková...“ sjela Frodinu od hlavy k patě.

„Ne,“ řekla koňařka. „Já nejsem tak bláhová, abych o něco takového usilovala.“

„Jen se nedělej!“ nedala se namyšlená dívka odradit. „Ale asi mu už nestačíš. Mělas vidět, jak po mně u snídaně koukal!“

„Takových jako ty už tu bylo,“ prohlásila Frodina opovržlivě. „A kde jsou teď?“ Věděla, že Branold si se služebními nikdy nezačínal a celkem zuřil, když to nějaká vlezle zkoušela. Ovšem u ní udělal výjimku. Ale ručit za to, že pán nezmění své způsoby, samozřejmě nemohla.

„Beztak se si tě tu pán drží jenom ze soucitu!“ odsekla Rubína vztekle, že se jí nedaří sokyni udolat.

Na tom ovšem bylo zrno pravdy. Branold mohl Frodinu vyhnat poté, co jí tatínek nečekaně zemřel. Ale neudělal to. Jistě, šlo mu o ten její *dar*. Frodina totiž vždy rozpoznala, proč kůň kulhá, uměla ošetřit zraněná kopyta a nebála se ani těch nejdivočejších hřebců. Pod jejím dotykem krotli a nechali se vést. Hříbata v její péči sílila a zdárně rostla. Díky tomu se Branoldovi v chovu koní nesmírně dařilo. Byl by hlupák, kdyby takový talent, v kraji celkem nevidaný, poslal pryč...

„A s těmi koňmi je to beztak nějaký podfuk,“ přisadilo si další z děvčat. „Nemysli si, že kvůli tomu můžeš nosit nos nahoru!“

Frodina nevěřícně vrtěla hlavou. Netušila, že tolik leží služebným v žaludku. Pravda, požívala určitých výsad. Jako druhá podkoní směla nosit mužské šaty, často chodila rozcuchaná a ledabylým krokem, v rozepnutém kabátci a ve vysokých botách se toulala po dvorci nebo v jeho okolí. Nezřídká se stávalo, že přespala v lese. Ráno se vždy vrátila, oči plné snů o dalekých krajích. Neměla však dojem, že se kvůli tomu nad někoho vyvyšuje, a tak na tu poslední výhradu nenašla odpověď.

„Copak jsi tak smutná, sirotečku náš?“ dobírala si ji Rubína, když dívka od koní dlouho mlčela. „Stýská se ti po tatínkovi?“

To byla ovšem těžká podpásovka. Frodina znovu přelétla očima ty sveřepé tváře i zahanbený Májin obličej. Pokývala hlavou a otočila se na patě.

„Táhni, ty malá kurvičko! Ať už tě tu víckrát nevidíme!“ slyšela za sebou.

Už se neohlédla a přerázovala pokoj ke dveřím. Myslela teď na různé věci, když scházela po schodišti ztichlého Větrovského dvora. Osvětlené bylo jen slabě, ale ona stejně znala každý schod a našlapovala tak, aby

zavrzal co nejméně. Vzpomínala na tatínka. Představovala si, že se pro ni vrátí a odvede ji pryč. Snila o tom, jak se spolu vydají do neznáma a zažijí řadu dobrodružství, ne nepodobných těm z dávných příběhů. Ale to jen, když jí bylo těžko. Jako teď.

Upadla na kavalec a rozplakala se. Tentokrát dlouho usínala. Obvykle ji zvuky ze stájí uklidňovaly, to občasná odfrknutí, přeslápnutí kopyta, krátké zaržání, to všechno jí bylo blízké a koně byli skoro jako její sourozenci. Jenže jí pálila zlá slova, co si od služebných vyslechla. Věděla moc dobře, že žádná budoucnost větrovské paní ji nečeká, ač o tom jako každá jiná dívka ze dvora tu a tam snila. Zatím se těšila z pánovy přízně, ale i ta může jednou pomínout. *A co bude pak? Pak budu muset Větrovec opustit, co jiného.* Těžko by jí nová paní dvora snesla. I když něco takového bylo možná v nedohlednu. Stalo se už tradicí větrovských pánů, že si vybírali nevěsty zdaleka. Jako by se nechtěli míchat s místními, se *zkaženou rhudaurskou krví*, jak se jednou nechal slyšet starý kuchař. Jenže Branold neměl na ženy čas ani příležitost, jeho dvůr ležel od ostatních sídel dost daleko.

Anebo mě vyšťípají ty závistivé služky, přemítala dál Frodina. *Dřív nebo později si na mě vymyslí nějakou levárnu a Branold mě stejně vyžene.* Je sice vcelku hodný pán, ale nikdo by ho nemohl považovat za měkkosrdcatého. Navíc se po tom nedávném odražení skřetiho útoku stal hrdinou Větroviny. Říká se, že Branoldovi předci přežili pád Větrova a sem se uchýlili, když hledali nový domov. Zdejší krajina byla neobydlená a divoká, což jim nevadilo a usadili se tu. A založili poblíž Větrova velký opevněný dvůr, největší na Větrovině. A ten nyní představoval pomyslný maják bezpečí uprostřed vystrašené země.

Ale co s tím teď nadělám? uvažovala. *Budu si hledět svého.* Ještě než upadla do spánku, rozhodla se, že hned ráno projede Vločku a trochu si provětrá hlavu. Tak se to tu mezi místními říkalo: *Dech rozbřesku z Větroviny odvané všechny starosti.* A takhle na podzim tu už vál pěkně ostrý. Všichni, kdo tu žili, mu ale uvykli. Za klidných časů se na větrných pláních mezi Mlžnými horami na východě a Větrovskými vrchy na západě postupně usazovali další a další lidé a zakládali menší sídla, osady a vesničky, přičemž každé mělo v názvu něco společného s větrem. Větrovany, Větrovičky, Závětří, Větroviště, Větruš... Však se taky celé oblasti říkalo Větrná rovina, zkráceně Větrovina.

Vstala časně, celá nedočkavá, dvůr ještě spal. Zamířila rovnou do stájí ke svým dvěma svěřencům. Bělouši potřebovali pohyb a péči. Občas se divila, proč zrovna takové koně Branold koupil. Haradský plnokrevník je sice krásný a vznešený kůň, ale nehodí se pro začínající jezdce. Pravda, má mírnou a přátelskou povahu a rychle se učí, je citlivý a výborně vychází s lidmi. A když se s nimi správně zachází, dokáže být svému pánovi nesmírně věrný. Sice potřebuje pevnou ruku, ale zároveň i jemné zacházení, a k tomu byla Frodina ideální. A také je to menší kůň, což vyhovovalo jak Branoldovým dcerám, tak i útlé koňarce. Oba koně k ní velmi přilnuli, zejména s Vločkou si rozuměla, až tvořily téměř nerozlučnou dvojku. Ale nezanedbávala žádného. Když jim Frodina při česání hřívky domluvila, byli na holčičky hodní a snesli i některé jejich rošťácké chování. Na vyjížděce dokázali rychle pochopit, co se po nich chce. Nikdy neohrozili své jezdkyňe, protože jsou nebojácní a zachovají si chladnou hlavu i před nečekanou překážkou.

Frodina však časem pochopila, že to nebyl jediný důvod, proč pánova volba padla zrovna na tyhle bělouše. Branold uvažoval o plemenném křížení. Není divu, haradský plnokrevník se může pochlubit mnoha výhodami co do výkonu, tak i vzhledu. Má elegantně klenutý dlouhý krk a protaženou štíčí hlavu, navíc mimořádně pohyblivou. Štíhlé a dlouhé má i nohy, naprosťto bezvadné klouby a tvrdá, pěkně utvářená kopyta. Co na něm však všichni obdivují, je srst. Na omak je hedvábně jemná, stejně tak hřívka a ohon, který je tak dlouhý, že se musí stříhat, aby nesaahal až na zem a nešpinil se. To hrálo u běloušů dost významnou roli. Co však Frodina oceňovala nejvíce, byl dokonalý chod, a to zejména v klusu. Říkalo se, že haradský plnokrevník doslova plave nad zemí. O tom se Frodina mohla přesvědčit, když si občas na některém z nich vyrazila bez sedla. Také je to neuvěřitelně vytrvalý kůň a s jistotou se dokáže pohybovat i po nerovném terénu. A když na to přijde, umí být i velmi rychlý. Pochází údajně z pouští, a tak dovede přežít i na velice chudé stravě, náročný je jenom na čistou vodu.

Vedle početného stáda plaváků samozřejmě působili dva bělouši trochu nepatříčně. Ale Frodina na ně nedala dopustit, a to i když to znamenalo pravidelně jim pročesávat hřívku a ocas a pečovat o srst, aby si udržela svou kvalitu a lesk. A samozřejmě se koně potřebovali také pravidelně proběhnout. Jenže jízda na nich nebyla práce, ale zábava. Alespoň Frodina to tak cítila.

Když bílou klisnu vyváděla ven, aby ji osedlala, všimla si, jak na ni Snížek kouká smutně z vedlejšího stání. „Na tebe dojde příště,“ snažila se ho uchlácholit. „Dnes tě nemůžu vzít s sebou. To naštiplé kopyto potřebuje klid, a já pojedu tryskem.“ Trochu šibalsky se usmála, zjevně měla něco za lubem.

Snížek odpověděl krátkým frknutím, ale smutek v oku mu zůstal.

Vločka vesele vykráčela ven a nechala se postrojít. Žádný kuň není rád, když zahálí. Bílá klisna se na projížďku vyloženě těšila. Frodina zkontrolovala uzdu a sedlo a přitáhla si třmeny o něco výš. Pak vyskočila do sedla a vyrazila do plání. Zamířila k horám. K Větrovu to byl kus cesty.



Vločku nechala se popást a vydala se nahoru. Výstupem se dost zahřála a rozepnula si kabát. Na kopci stál už jen zbytek kdysi mohutné věže a ruina připomínala korunu na hlavě nějakého pradávného obra. Tyčila se proti šmolkovému nebi, plnému těžkých mraků, a působila zachmuřeně. Vůbec tu vládlo nějaké podivné ticho. Neslyšela žádné ptáky ani pokřikování havranů, ale co ji překvapilo nejvíc – ani šumění větví ve větru. *Takové to tu přece nikdy nebylo*, pomyslela si zaraženě. *Jaká síla takhle umlčí přírodu?*

Nebyla tu poprvé, a tak snadno našla stezku, kudy se dalo vyjít nahoru na malé nádvoříčko. Zajeli si sem s pánem nejednou. Seděli tu spolu, něco lehkého pojedli, dali si trochu vína a pak se milovali. Branold byl velmi laskavý a ohleduplný milenec a nikdy nedopustil, aby mohla Frodina otěhotnět. Měla ho ráda a nechávala ho, aby se těšil z těchto krátkých důvěrných chviliek. Nic víc v tom nebylo, to Frodina věděla a také víc neočekávala.

A zatímco jitišla vzpomínky na hezké chvíle s Branoldem, plížila se pomalu a co nejtíšeji kolem zdí z kamenných bloků, jež jako zázrakem vydržely drtivý útok černokněžníka z Angmaru i nemilosrdný zub času, a naslouchala. Z míst pro milostná dostaveníčka se nyní ozývaly hlasy, které neznala. Jeden mluvil v melodickém jazyce, z tónu však cítila bolest a zoufalství.

„Gandalfé, co říká?“ ozval se jiný hlas, hluboký a chraptivý.

Tak hrdelně postavený ještě u člověka nikdy neslyšela. Ten první mezitím přešel skoro v šepot.

„No tak, Gandalf!“ naléhal chraplák. „Přeložte mi to! Víte dobře, že elfsky nerozumím.“

Elfsky! zbystřila Frodina, příkrčená pod padlým sloupem. Byla zvědavá, ale nedovolila si vystrčit nos, aby se neprozradila.

„Naříká,“ odbyl ho třetí hlas. Zněl, jako by promluvil nějaký stařec z dalekého kraje. „Ten prsten ho zničí,“ dodal ještě s povzdechem. „Když jsme letěli přes hory, tak dvakrát málem spadl dolů. Ještě že je Landroval tak pozorný. Blíž k osadám nás ale vysadit nemohli.“

„Tak mu ten krám vezměte, Gandalf. Hned!“ okřikl ho ten hluboký. „Já už nesnesu se na to dál dívat! Vždyť o tu ruku přijde! Dejte tu prokletou věc pryč!“

Bylo slyšet šoupání nohou, pak starcův varovný výkřik: „Gimli!“

Ale bylo pozdě. Něco malého a zlatého proletělo vzduchem a cinklo Frodině přímo u nohou. Natáhla se po tom instinktivně, a hned jí došlo, že stín ji prozradil.

Vzala tu věc a narovнала se. Byli tam jen tři, jak je slyšela. Vysoký starý muž ve špičatém klobouku, vedle něj nefalšovaný trpaslík s helmou a obrovskou jednobřitou sekerou za pasem. Třetí muž ležel na zemi, za jejich zády, hezký mladík oblečený v zeleném, s dlouhými stříbřitými vlasy, nyní však v horečkách.

„Dobry den,“ pozdravila jakoby nic. „Neztratili jste něco, pánové?“ Natáhla k nim ruku s tou věcí, kterou zahodili. Až nyní si uvědomila, že je to prsten.

„Dobry den,“ pozdravil ten v klobouku. Vypadal pobaveně.

Trpaslík se zamračil a položil výhružně ruku na sekeru. „Co tady pohledáváte, mladá dámo? A sluší se takhle tajně připlížit a pak vyskakovat z kamení?“

Stařec ho ale gestem zarazil. Na tváři měl mírně dojatý výraz. *Tak přeci jen se proroctví splnilo!* běželo mu hlavou.

„Copak tu pohledáváte vy?“ zeptala se odvážně. „Na obchodníky nevypadáte.“

„To ti rádi prozradíme, jen s námi měj trpělivost,“ řekl stařík.

„Cože?“ zeptal se trpaslík nechápavě.

„To je totiž ona,“ pronesl starý muž tlumeně ke svému druhovi. „Jak praví ta básně. *Tam, kde se Amon Súľ vzpíná k nebi... Ze slz, jež prolil Armor...*

Lidské poupě vyraší...“ odcitoval zjevně jim známý text. „Vždyť teď stojí přímo tady! Kolik dalších náповěd bychom ještě potřebovali?“

„Jaká básně?“ nenechala se Frodina jen tak odbýt.

„K tomu se dostaneme,“ sliboval starý muž.

Elf za jejich zády se pohnul a otevřel oči. Zdálo se, že se probral z nějakého zlého snu a snaží se pochopit, co se stalo. Vedle něj ležel luk zdobený tepaným stříbrem, toulec plný šípů a dvě krátké zahnuté dýky v ramenním pouzdře. Sotva ale pohnul rukou, aby se svých zbraní dotkl, jak byl vyčerpaný.

Trpaslík přiklekl k elfovi. „Jak je ti, příteli?“ zeptal se starostlivě a vytáhl čutoru s vodou. Opatrně dal elfovi napít. Ten místo slov díky lehce přikývl.

„Co je mu?“ zeptala se Frodina. Pak její pohled padl na prsten, který měla na dlani. „Může za to tohle?“

Stařec vypadal dojatě jejím důvtipem. „Ano. Je to totiž velmi nebezpečný prsten.“

Jí připadal celkem obyčejný, bez jakékoliv ozdoby, vsazeného kamene či rytiny, jen hladký zlatý kroužek. Nic zvláštního na něm neviděla. Nakrčila nechápavě čelo, jak si ho tak prohlížela.

„Hmmm,“ zamručel starý muž zamysleně a promnul si dlouhý bílý vous. „Na tebe, děvče, nepůsobí, že ne?“

Zdvihla k němu zrak. „Ne, mě cetky nezajímají.“

„Neslyšíš jeho našeptávání. Nepromlouvá k tobě?“

Zasmála se. „Prsteny přece nemluví.“

„Pak nevadí, když nám ho na chvíli pohlídáš, že?“ navrhl. „My už jsme to zkusili a vidíš, jak to dopadlo.“

Pokrčila rameny a strčila si prsten do kapsy u vesty. „A kdo tedy jste?“ zeptala se zvědavě. „A ty blesky, tos dělal ty?“ sypala dál ze sebe otázky. „Jsi přeci čaroděj. Táhle vidím, že máš i hůl.“

No, hůl, dodala v duchu. *Spíš stará větev...* Skutečně, jeho kouzelná hůl byla zkroucená a zakončená pařátem z kořenů, v jejichž sevření vězel bílý kámen.

„Ano, to jsem. Jmenuji se Gandalf, ale říkají mi také Mithrandir, Šedý poutník. A dovol, abych ti představil Gimliho, syna Glóina z Království pod Horou.“

Trpaslík vstal a hluboce se uklonil. Vypadal přesně jako z pohádek. Byl nevysoké podsadité postavy, měl husté zrzavé vlasy i vous, po okrajích spletený do úzkých copánků. Na sobě měl dlouhý prošívaný varkoč s ornamenty na prýmkách, přepásaný širokým kovovým opaskem, široké plandavé kalhoty a okované polovysoké bufy. Ruce mu chránily kožené nátepníky a kovové nárameníky.

Pak čaroděj ukázal na ležícího mladíka. „A tohle je Legolas, princ Lesních elfů.“

Konečně se elf trochu vzpamatoval a s Gimliho pomocí se posadil. Když ho Gandalf představil, pokusil se i o úsměv. Byl velmi sličné tváře a v modrých očích skrýval zvláštní záři. Frodina měla co dělat, aby od nich odtrhla zrak.

Když Gandalf zaznamenal její zaujetí, ohlédl se po elfovi. „Zdá se, že našemu příteli se trochu ulevilo. To je dobře. Neposaďme se?“

Dívka váhala. Legolasův úsměv byl okouzlující, což o to, ten nádherný princ se usmíval snad i očima, ale rozum jí velel k opatrnosti.

„Ještě jsem neviděla, aby elf, čaroděj a trpaslík pohromadě neznamenalí nějakou neplechu. I když se jedná o tak urozené pány,“ prohlásila.

„Neplechu?“ zopakoval po ní trpaslík dotčeně.

Gandalf se dívčině odvaze usmál. „Máš pravdu, to my narušujeme klid zdejších obyvatel. Ale naše poslání je velmi důležité. A teď budeme potřebovat i tvou pomoc, děvče. Řekneš nám na oplátku své jméno?“

Bylo neslušné odmítnout. „Frodina Podhorská,“ vysoukala ze sebe trochu neochotně.

„Je mi potěšením,“ odpověděl Gandalf zdvořile. Stále ji bedlivě pozoroval, ale nezaznamenal žádné změny v jejím chování. Jako by v kapse neměla ten strašný prsten. „A teď, když už známe vzájemně svá jména, můžeme být třeba i přátelé, co myslíš?“ Jen krátce se odmlčel, než dodal: „Což znamená, že se všichni uklidníme, posadíme se a promluvíme si jako civilizované bytosti.“

Nastalo ticho. Gimli to pokárání pochopil okamžitě a s omluvně zdviženou dlaní se uvelebil vedle elfa.

Pod tlakem čarodějova pohledu dívka nakonec povolila také. „No tak dobře,“ vzdychla a posadila se na jeden plošší kámen hned naproti Gandalfovi.

„Výborně,“ řekl čaroděj potěšeně a prohrábl si vous. Frodina měla dojem, že se mu na ruce něco rubínově zablýsklo, jako když se odrazí sluneční paprsek od něčeho lesklého. Stařík měl ale ruce bez ozdob.

„Prozradíte mi konečně, co tady děláte?“ nakousla znovu. O tom, že by se elfové a trpaslíci přátelili, nikdy neslyšela. Všechno to bylo nějak podivné. Muselo je spojit něco opravdu výjimečného.

„Jistě znáš příběhy o Isildurovi, že?“ začal Gandalf zeširoka.

„Kdo by neslyšel o slavném králi, který porazil Temného pána?“ vydechla Frodina nadšeně.

„Ve skutečnosti se Sauronovi postavil jeho otec Elendil, a to společně s Gil-galadem, elfským králem,“ promluvil konečně elf. Promluvil na ni plynulou západštinou, což ji velmi překvapilo.

„Ano, ale Isildur byl ten, kdo tu bitvu rozhodl, když odvážně popadl otcův meč, a přestože byl Narsil ulomený, usekl Temnému pánovi ruku a vzal mu Prsten moci...“ Zarazila se. „To je ten prsten?“

Všichni tři svorně přikývli.

„Ale to není možné... Vždyť se to stalo tak dávno. A Temný pán padl! Byl poražen a zničen...“

„Prsten ale nikoliv,“ přerušil ji Gandalf, když se nadechovala k dalším námitkám. „A když přežival, pak i Sauronův duch. Nyní se vrací a nabírá sílu. Pevnost v Mordoru je obnovena. Temné bytosti se daly do pohybu, cítí to všechny národy, elfové i trpaslíci. Temný pán je zpět.“

Frodina přemýšlela, jestli to není nějaký žert. *Temný pán? Ten z pohádek? A v její době, v jejím světě? Co by tu dělal?* Jenže vážný pohled trpaslíka i elfa ji z pochybností rychle vyvedl. Také si vzpomněla na podivnosti na Větrovině z poslední doby. To by vysvětlovalo odvážné řádění skřetů i zvláštní chování zvěře.

„A taky chce zpátky svůj prsten,“ pokračoval čaroděj. „Chce ho víc než cokoli na světě. A prsten se zase chce dostat ke svému pánovi. A každému, kdo se ho pokouší nést, ublíží. Nad každým se snaží získat moc. Ovládnout ho, zmámit srdce. To se stalo i Isildurovi. Když měl prsten zničit, nechal si ho. A on ho pak zradil a přivodil mu zákeřnou smrt.“

„Na Kosatcových polích,“ doplnila ho Frodina užasle. „Kde ho dostali skřeti.“

Gandalf pokýval spokojeně hlavou.

„Myslela jsem, že jsou to pohádky,“ namítla dívka.

„Tak v jedné takové vítej,“ řekl na to Legolas. „Až na to, že to není pohádka.“ Pokusil se pohnout paží, ale tváří mu projela bolest.

„Tady Legolas se pokoušel ten prsten nést. Nesnesl ho však nikde na těle, v opasku ani na krku. A kdyby mu ho Gimli nevytrhl z dlaně, kdoví-jak by to dopadlo.“

„Měl jsem ho vzít já,“ zabručel Gimli.

Čaroděj jenom pozdvihl obočí, ale raději to nekomentoval.

„Trpaslíci a zlato,“ vybuchla Frodina smíchy. „Cožpak se neříká, že by za blyštivý kámen zaprodali i vlastní babičku?“

Narážela tím na známý fakt, že trpaslíci rádi shromažďovali v temných slujích zlato a další drahokamy a trávili tam většinu času, aby se mohli kochat jejich krásou. Byli kvůli tomu skrbliví a neúnavně plnili síně blyštivými kamínky. Jenže takhle nastřádaný poklad, jak je známo, lákal nesmírně draky...

Gimli si rozruženě odfrkl, ale když zazněl Gandalfův mocný hlas, celý ztuhl. Zněl jinak než při běžné řeči a také čarodějova tvář nabyla hrozivého výrazu: *„Tři prsteny vládcům elfů pějících pod hvězdami. Sedm králům trpaslíků v síních pod horami. Devět mužům smrtelným z lidského plemene. Jeden pro Temného pána, jenž dlí ve věži z kamene, tam v zemi Mordor, kde se pojí noc se šerem. Jeden prsten, co všem vládne, Jeden, co zlu sílu dá, Jeden, co je všechny svede a do temnoty připoutá.“*

Při těch slovech všichni ztuhli. Jako by na chvíli krajina potemněla. Frodinu překvapilo, jak rychle se zatáhlo. Když ale slova odezněla, opět se skrz černý mrak prodralo slunce.

Čaroděj se krátce odmlčel, než promluvil bez toho podivného přízvu-ku: „Už jsi zapomněl, Gimli?“

Trpaslík jen zavrtěl mlčky hlavou.

„Nesmutni, příteli. Ani já bych neobstál,“ přiznal čaroděj a do tváře se mu vrátil laskavý výraz, „a to, ani kdybych ho chtěl použít ve jménu dobra. Skrze mě by pak Sauron vládl strašnou mocí. Ne, nikdo z nás, jak tu jsme, se nedokáže před mocí prstenu ubránit. I když někteří se tu jeví odolnější.“

Znovu si pozorně dívku prohlédl. Zdálo se, že má z výsledku svého zkoumání radost.

Frodina se mimoděk dotkla kapsy. „Ale jak se ta věc dostala až sem?“

Trpaslík hodil okem po čaroději a ten lehce kývl na znamení souhlasu. „To my *ho* naši,“ přiznal Gimli. „Přišli jsme na Elrondovo pozvání jednat s Bílou radou a ta rozhodla, že prsten musíme najít dříve než Temný pán, který už mezitím vyslal své služebníky, aby po něm pátrali. Ustanovili jsme společenstvo ze všech národů Středozeří a prohledávali břehy Anduiny, dokud jsme ho neobjevili. Statové, místní rybáři, znají různé proudy a zákoutí. Pomáhali nám. Trvalo to asi půl roku. Nakonec ho tady bystrooký Legolas zahlédl skrz vodu.“

Zatímco trpaslík mluvil, vytáhl si čaroděj dýmku, nacpal ji z váčku dolanským kořením a zapálil.

„Je zřejmé, že Prsten se chtěl nechat najít. Má svou vlastní vůli,“ dodal Gandalf. „Dokáže měnit svou velikost a vysvléknout se z prstu svému nositeli, kdy se mu zlíbí. Tak zradil i Isildura, když se skryl před skřety v řece. Když se mu smekl z prstu, zahlédli ho zápolit s proudem a zabili.“

„Chceš tím říct, že ho nejprve neviděli? Statného muže v brnění?“

„Inu, tak je to,“ přiznal Gandalf a vyfoukl slastně kouř z úst. „S kouzelnými prsteny je vždycky nějaká lapálie. Tenhle dělá svého nositele neviditelným.“

Frodině v údivu padla brada. „Je ještě navíc kouzelný?“

„Kouzelný, nekouzelný, musíme odtud!“ vložil se do toho Gimli hněvivě. „Zatímco si tu povídáme, nazgûlové krouží kolem. Takhle Prsten přineseme Sauronovi rovnou pod nos!“

„Máš pravdu, Gimli,“ pokýval hlavou Gandalf. „Ale Legolas dál jít po svých nemůže, to sám vidíš.“

„Když zůstaneme zde, zaútočí znovu!“ nedal se Gimli.

„Co jsou nazgûlové?“ vložila se to toho Frodina.

„Prstenové přízraky. Jsou přitahováni mocí Prstenu, vycítí ho. Devět králů lidí, kteří propadli jeho moci. Vzali na sebe podobu černých jezdců. Včera v noci na nás čtyři zaútočili. Zahnal jsem je s pomocí Tajného ohně, jemuž jsem zasvěcen. Kde jsou ti zbylí z Devítky, to netuším.“

„Aha, tak to byly ty blesky, co jsem viděla.“

Stařec kývl. „S nazgûly není možné si zahrávat. Jsou zlí, nebezpeční a nemilosrdní. Nenávidí všechny živé tvory a vždycky je nějak najdou. Oni

nevnímají náš svět za denního světla stejně jako my, ale jakmile padne tma, vidí mnohé tvary a znamení, které nám zůstávají skryty. Umí do srdcí zasadit strach, a když se přiblíží, stydne ti krev v žilách. A nepřej si slyšet jejich křik!“ Čaroděj se naklonil důvěrně k dívce: „Tady Legolas jim musel odolávat celou noc. Ale je velmi statečný. Prsten držel křečovitě v dlani. Elfové žijí na hranici našeho i toho jejich světa. Slyšel je i viděl, a to není vůbec nic pěkného.“

Frodina mlčela. Jen upřela zrak na vyčerpaného elfa. Ten jí ho oplácel stejnou upřímností, a když čaroděj mluvil o nazgûlech, v očích mu viděla vzpomínku na prožitou hrůzu. Až teď si všimla černých linií, které se mu v tenkých paprscích rozbíhaly po paži pod vyhrnutým rukávem a táhly se zřejmě dál, protože jejich vyústění zahlédla na elfové štíhlém krku. Vypadalo to jako rýhy od skřetích drápů.

„Co teda uděláme?“ zeptal se Gimli netrpělivě.

„Tady mladá dáma nám pomůže.“

Dívka odtrhla zrak od elfa. „Jak já bych mohla pomoci? Musím se do setmění vrátit. Můj pán by měl obavy. A je to kus cesty. Sloužím totiž na Větrovském dvoře. A Vločka...“

„To je tvůj kůň, že ano?“ přerušil ji čaroděj věcně.

Přikývla, pak se zarazila. „Vlastně ne, není můj... Nepatří mi.“

„To nevádí,“ řekl čaroděj chlácholivě. „jenom si ho vypůjčíš. Tedy, záleží, jestli je to dobrý kůň.“

„Jeden z nejlepších!“ zapýřila se. „Můj pán je na své bělouše právem hrdý. Škoda, že na nich jezdím hlavně já.“

„Žádná škoda,“ prohlásil Gandalf přesvědčivě. „A co bys řekla na to, že si tuhle vyjížděku trochu protáhneš a uděláš menší výlet? Cožpak netoužíš zažít vlastní dobrodružství? Nesníš o něm po večerech, když se díváš na temné nebe?“

„Cože?“ vykulila oči. *Jak to, že mě čaroděj tak dobře zná? Vždyť jsme se dosud nesetkali!*

„No ovšem,“ pokýval hlavou Gandalf. „Já ti tu dávám šanci stát se součástí velkého příběhu. Nebo můžeš navždy sloužit pánům a nevytáhnout paty z Větrovského dvora.“

Ztěžka vzdychla. Branold jí určitě vyhubuje. Možná bude mít o ni i strach... Když nebude doma do tmy, půjde ji ráno hledat. Bude ji mít za nevďěčnici, co mu ukradla koně a zběhla ze služby... Jistě, až se Frodina vrátí,

všechno se vysvětlí, nakonec ji třeba obejmeme a přijme zpátky... Pokud to ovšem Rubína nezaonačí jinak a nevyužije toho dychtivě ve svůj prospěch. Na to, že by se jí Mája zastala, už taky spoléhat nemůže...

Čaroděj si promnul ruce, snad aby se zbavil popela, který mu zůstal v záhybech kůže, když si nacrpal dýmku. Nenápadně tím zakryl slabý červený záblesk, který se mu zrodil v dlaních.

„Co mám udělat?“ zeptala se konečně. Bylo vidět, že to rozhodnutí ji stojí hodně odhodlání. Ale na druhou stranu ji ta představa lákala. Najednou jí život dával smysl. *Už nebudu muset jen snít, teď mám konečně vlastní poslání! Je to můj úkol, pro který jsem se narodila.*

„Ještě se k nám měl připojit jeden společník. Čeká na nás v Hůrce v hospodě U Skákavého poníka. Víš, kde to je?“

„Hůrku znám. Není velká, tu hospodu najdu.“

„Ale musíš tam dorazit do tmy. Ve dne jsi v bezpečí, ale v noci se dávají služebníci Nepřítele do pohybu.“

„Neblázněte, Mithrandire,“ vložil se do toho elf. „To je šílený nápad. Víte, jak je Hůrka odtud daleko? To nemůže žádný kuň zvládnout.“

„Vložka ano,“ oponovala mu dívka hrdě. „Je rychlá a vytrvalá. Nebojí se tmy ani přízraků. Jen tak ji něco nevyleká.“

Znělo to tak sebevědomě, že už nikdo nic nenamítal.

„Výborně, Frodino,“ pokýval čaroděj hlavou a tvářil se nesmírně spokojeně. „Potřebuji, abys mu řekla, co se tady stalo. Ptej se po muži, kterému říkají Chodec. Patří k hraničářům.“

„Dobře,“ přikývla dívka. „A chcete tedy, abych tomu vašemu společníkovi prsten předala?“

Trpaslík i elf upřeli oči na Gandalfa. V jejich výrazu bylo jakési podivné napětí. Nastala chvíle ticha.

„Pamatuj na má slova a buď opatrná. Tobě byl řízením osudu ten prsten svěřen. Tak to bylo i předurčeno v proctví elfů. Nedávej ho z ruky, pokud si nebudeš opravdu jistá, že dotýčný nepodléhá jeho vlivu.“

„Takže je potřeba jenom prstýnek někde dobře schovat?“ přeptala se nejistě.

„To nevím. On už bude vědět. Je to světa znalý muž, obdařený dlouholetostí. Je z rodu Dúnadanů. O těch jsi už určitě slyšela.“

Dívka užasla. Všechny ty příběhy – a teď v jednom doopravdy byla! Temný pán, elfové, dokonce i Dúnadani... Jistěže o nich slyšela! Kdo by neznal

šeptandu o tajemných hraničářích, proslulých silou, houževnatostí a dlouhými roky? Prý jich dříve žilo ve Středozemi více, ale zůstala jich jenom hrstka. Žili v ústraní, příliš uzavření, příliš neohrožení, příliš děsiví. Ale obětaví strážci hranic a nezdolní bojovníci se zlými tvory. Když se občas přiblížili k nějakému obydlí a požádali třeba o trochu vody nebo jídla, nikdy jim nikdo neodmítl. Občas je někdo pozval ke stolu nebo aspoň k ohni, a to pak vyprávěli dávno zapomenuté příběhy. Někteří lidé věřili, že hraničáři mají čarovné nadání a rozumějí řeči zvířat a ptáků. Ale ona se o tom neměla nikdy příležitost přesvědčit, na Větrovinu se někdo z nich zatoulal málokdy. Jejich teritoriem byla spíš divočina na jihu a východě až po Mlžné hory.

Kývla. „Ano, vím o nich. Ale ještě jsem nikdy s žádným z nich nemluvila. Oni se obyčejných lidí dost straní.“

„Slibuji ti, že od něj ti žádné nebezpečí nehrozí. Nenech se odradit jeho poněkud drsným zevněškem. Žije už dlouho v pustině. Ale zná tam všechny stezky a dokáže chodit nepozorovaně. To se může hodit.“

Frodina musela souhlasit, ačkoliv na pěší túry si moc nepotrpěla. Dávala přednost cestování v koňském sedle.

„Takže ujednáno,“ uzavřel Gandalf spokojeně debatu. Vyfoukl poživačně kouř ve tvaru kroužku, který držel dlouho pohromadě, než se pod závanem vzduchu rozpadl.

„A co budete dělat vy tři?“ zeptala se dívka zvědavě.

„Vydáme se do Roklinky. Legolas potřebuje léčitele a lepšího než Elronda Půlelfa neznám. Ta otrava je zlá a může dál postupovat. Prsten mu zasáhl tělo i duši. Neměl ho vůbec nést.“

Gimli se zatvářil popuzeně a tiše si brblal pod fousy, že se přece nabízel... Nikdo ho ale nevnímal. Elf s námahou nahmátl jeho ruku a lehce mu ji na znamení díků stiskl. To trpaslíka uklidnilo.

„To chcete jít pěšky?“ divila se Frodina. „Nevidím tu žádné další koně.“

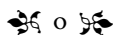
„Mám své způsoby, neboj, děvče,“ usmál se čaroděj sebevědomě. „A tady mistr Gimli stejně není dobrý jezdec.“

Trpaslík, který se dnes stal už poněkolkáté terčem vtipů, se znovu zatvářil dotčeně. Na Legolasově tváři to však vyloudilo slabý úsměv. Vzpomněl si, jak se Gimli snažil v Roklince naučit jízdě na koni, ale ani po mnoha marných pokusech se neudržel v sedle.

Čaroděj uhasil dýmku. „Den pokročil. Musíme se rozloučit. Ty, Frodino, pospěš. Za bílého dne se Devítka drží ve stínu, ale v noci je v pohybu. Jeď rychle a neohlížej se. V Hůrce budeš v bezpečí.“

Frodina se zvedla a se všemi rozloučila. Jakmile sešplhala dolů z Větrova, zdálo se všechno jako sen. Ale když prohmatala kapsu, zlatý kroužek tam byl. V hlavě jí znělo Gandalfovo varování, aby si nikdy prsten nenasazovala, tím přivolá pozornost samotného Temného pána a prozradí se. Bylo toho na ni trochu moc. Hlava jí šla kolem.

Vločku našla, kde ji nechala. Kobylka se spokojeně pásala, jako by se nic nestalo. Jako by Frodina nikdy nepotkala podivnou trojici poutníků. Jako by se dnes neudálo nic, co by jí mělo převrátit život naruby. Dívka se odhodlaně vyšvihla do sedla a zvolila nový směr, kterým Vločku ostře pobídla. Místo zpátky na východ se vydala na západ, hlouběji do srdce bájně země Eriador. Kdysi tu kráčeli velcí králové, černokněžníci, draci, obři, temní elfové a kdovítko ještě...



Když tři společníci zase osaměli, obrátil se elf na čaroděje: „Gandalf, nepřepísl jste to trochu? Dobře jsem viděl to vaše čarování!“

„Neudělal jsem nic zlého,“ ohradil se Gandalf.

„Tě dívce se do toho úkolu vůbec nechtělo,“ namítl elf. „Neměl jste právo ji takto přinutit. Nikdo neměl. Ani žádné proctví.“ Jeho sličnou tvář zkřivilo znechucení.

„To se ale nestalo,“ prohlásil čaroděj tvrdě. „Já nemám moc nutit druhé, aby dělali něco, co nechtějí. Ale pomáhám odstranit v jejich hlavách překážky, které jim brání rozhodnout se pro správnou věc.“

„Pro věc, která je vytrhne z jejich běžného života,“ trval si na svém Legolas. „A ona se podle všeho neměla tak špatně, aby to musela takto zahodit. Nebo se pro to měla aspoň rozhodnout svobodně.“

„Však se rozhodla svobodně.“

„To tedy ne! Proč jste ji nechal v domnění, že se nic nestane a ona se za pár dní vrátí domů? Obelhal jste ji. Dobře víte, že být součástí velkého příběhu něco stojí. A ona to neví.“

„Tak proč jsi mlčel, Legolasi?“

„Dobře víte, že stojím za vámi, Mithrandire. Vždy jste nás dobře vedl. Snad je to i tentokrát ve prospěch naší věci, ale dobrý pocit z toho nemám.“

Když to trpaslík slyšel, opřel se oběma rukama o sekeru a zamračil se. „Opravdu jste té dívce nějak zamotal hlavu, Gandalf?“

Starý muž zavrtěl hlavou. „Ne. Potřebovala jenom trochu popostrčit. Tohle je už ale zbytečná debata. Události se daly do pohybu.“

„A jak bylo rozumné svěřit jí Prsten a poslat ji zpátky mezi ty přízraky?“ zapochyboval trpaslík. „Zas tak hloupí ti nazgûlové nejsou. Cožpak není jasné, že ji budou pronásledovat? Oni cítí moc Prstenu.“

„Máš málo víry, můj milý příteli,“ odpověděl Gandalf s úsměvem. „V té dívce je víc, než si myslíš. Viděl jsem jí až do duše. Má srdce na pravém místě. Je odvážná a houževnatá. Když bude poslouchat mé pokyny a nenasazovat si ho na prst, tak pojede Devítka naslepo. A že bychom svěřili tak mocnou věc nějaké dívce, to by je nikdy nenapadlo. Potrvá, než jim to dojde.“

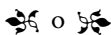
„Budíž,“ řekl Gimli. „Rád budu překvapen. Ale tady přece jde o Prsten moci! Jestli ta dívka padne, bylo veškeré naše úsilí marné. A pro Středozemi tím skončí i poslední naděje.“

„Nepadne,“ prohlásil Gandalf nezlomně. „Ale náš mladý elf možná ano. Už tu nemůžeme otálet.“

Legolas znovu pobledl, bylo vidět, že ho životní síla opět opouští. Záře, která ho obvykle obklopovala, výrazně zeslábla. Gimli odhodil sekyru a přiskočil k elfovi v poslední chvíli, kdy mu podklesla kolena a znovu omdlel.

„Gandalf, dělejte něco!“ vykřikl trpaslík zděšeně.

„No vždyt ano, už se snažím,“ utrousil stařec dotčeně. Pak vypustil z dlaně motýla, se kterým si chvilku povídal v jazyce čarodějů. „Pomoc brzy dorazí.“



Ač spěchala, do Hůrky dorazila za hluboké tmy. Naštěstí se oblačnost roztrhala a na cestu jí svítil dorůstající měsíc. Také kolem silnice kvetly v hustých trsech bílé květy rmenu a svítily do tmy, takže ji vedly ve správném směru. Jejich žluté středy jí trochu připomínaly malé plamínky. Díky nim zřejmě

nesjela v zatáčkách z cesty. Řezala je dost ostře. Naštěstí jich nebylo tolik, cesta byla převážně rovná a přehledná.

Přesto celou trasu střídala cval a klus, aby Vločku úplně neuštvala, přeci jen jí na kobylce dost záleželo. A navíc by takovou škodu nemohla nikdy odčinit ani zaplatit, i kdyby se snažila do konce života. Vlastně neměla žádné peníze ani teď, a když se smrákalo, přemýšlela, jak to bez nich zvládne. *Jistě se v hostinci nějaké místo na přespání najde, při nejhorším se stulím do kouta někde ve stájích...*

Tak konečně dojela k ohrazenému sídlišti. Vynořilo se ze tmy a upozornilo na sebe slabým přísvitem, který vydávaly lucerny. Hůrka žila bujarým nočním životem. Původně malá vesnice se díky své poloze u obchodní stezky stala vyhledávaným cílem poutníků. Zejména hůrecký hostinec byl místem, které notně využívali. Kromě jídla nabízel i možnost přespát v teple. Navíc se tu scházeli i obyvatelé okolních čtyř vesnic, když dostali chuť na korbel vychlazeného piva nebo dámskou společnost.

Hůrka byla z jedné strany chráněná kopcem a z druhé hlubokým příkopem, který lemoval vysoký živý plot. Skrz vedla cesta po můstku, přehrazená velikou branou. Tudy se vřítela i Frodina, ale včas si všimla, že je zavřená. V těchto zlých časech se nemohla divit, že jsou Hůrečtí opatrní. Zastavila a seskočila z koně. Musela značnou chvíli třást provazem zvonku, než se konečně otevřelo okénko v bráně a v něm se objevila ospalá tvář strážného. Svítil si malou ruční lucernou.

„Co tu chceš, holobrádku? A odkud se tu bereš v tuhle pozdní hodinu?“ vyjel celkem hrubě na Frodinu.

Došlo jí, že ji považuje za chlapce. Usoudila, že bude nejlepší ho při tom nechat. „Mám nějaké vyřizování v hospodě U Skákavého poníka,“ pronesla co nejhlubším hlasem. „Posílá mě Branold z Větrovského dvora.“

„Odkud že to? Z Větrovského dvora?“ přeptal se strážný nedůvěřivě. „Aha, už vím! Z takový dálky?“

Jeho hlas neskrýval překvapení. Byl zvyklý na hosty z okolí, z Podlesí nebo Špalíčku, možná na nějaké pocestné a hraničáře, ale v posledních letech návštěvy ze vzdálených sídel dost ustaly. V Hůrce zavládla nedůvěra vůči cizincům, tulákům a vůbec divným bytostem, které se začaly v kraji objevovat. Skřeti z hor byli stále smělejší a zabloudili až k zahradám na okraji lesa.

„A v jaké záležitosti se sem ženeš, že to nepočká do rána?“ ptal se dál muž v bráně. Sice si prohlédl postroj a usoudil, že mu ten rozčuchaný mladík asi nelže, ale musel mít jistotu.

„Není to snad moje věc?“ ohradila se Frodina.

„Do setmění určitě,“ odpověděl strážný s převahou. „Ale potom musí každý počítat s tím, že se budu ptát.“

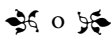
„Můj pán nutně potřebuje stopaře,“ vymyslela si rychle Frodina. „Kvůli medvědovi,“ upřesnila, aby své historce dodala na hodnověrnosti.

„Tak to jo,“ pokýval hlavou strážný. Klíč zarachotil v zámku a brána se otevřela.

Frodina se protáhla dovnitř a za uzdu vedla unavenou Vločku. Strážný ji celou dobu pozoroval a mhouřil oči.

Dívka se na rozcestí bezradně rozhlédla. Hůrku tvořila asi stovka kamenných domů s velkými okny orientovanými většinou na západ, posetých po celém svahu, a neznalý člověk tu mohl snadno zabloudit. Otočila se v naději na strážného. „Kudy k hostinci?“

Mávl rukou doprava k úpatí kopce. „Rovně za nose, hochu. Nemůžeš to minout.“



Opravdu, stačilo vyjít kousek do kopce mezi domy a už vykoukla vysoká dvoupatrová budova, osvětlená u vchodu lucernami. Z každého okna vycházelo světlo, kromě těch v nejvyšším poschodí. Dozadu se táhla dvě křídla zasazená do svahu, spojená nádvořím, kam se vjíždělo širokým obloukovitým průjezdem. Nechala Vločku v průjezdu a do džberu jí z veřejné studny načerpala trochu čisté vody. Pak zamířila k hlavním dvoukřídlým dveřím, jen lehce přivřeným, skrz které se nesl halas a linul se odtud kouř a bledý přísvit.

Vývěsní štít hospody U Skákavého poníka se Frodině spokojeně houpal nad hlavou, když se odhodlávala vejít. Pečlivě si schovala dlouhý cop pod límec. Doufala, že s trochou štěstí ji budou v tom přítmí hospody považovat za chlapce stejně jako ten strážný. Ve zdejších kraji nebylo úplně zvykem, aby si slušné děvče vysedávalo po večerech v hospodě. Narovнала se. Celé

tělo ji poté namáhavě jízdě bolelo, ale věděla, že ještě musí vydržet. *Snad tam ten braničář bude...*

Pak se několikrát nadechla, než vstoupila dovnitř. Hospodu vedla už mnoho let rodina Máselníkových. Podsaditý majitel kmital mezi hosty s korbely piva. Kolem stolů bylo plno. Zahlédla tu nejrůznější návštěvnky, z nichž šel strach. Hůřečtí, pár zaprášených trpaslíků, kupci a handlíři. Smáli se nahlas a připíjeli si na zdraví, až z plných korbelů odlétala pěna. Bujaré veselí vystřídala písnička.

A vskutku se zdálo, že si jí nikdo moc nevšímal. I tak cítila, jak jí buší srdce. Konečně se Máselník vrátil k výčepu s prázdnými korbely a mohla se ho vyptat, zda nezná Chodce.

K jejímu překvapení jenom ukázal palcem do nejtemnějšího kouta hospody. Úplně vzadu v rohu byl malý stolek a u něj seděl jediný muž. Vypadal spíš jako stín, ani mu neviděla do tváře. Hověl si tam zahalený v plášti, nesundal si kapuci, ačkoliv bylo v hospodě teplo. Nohy měl pohodlně natažené pod stolem, zahlédla špičky vysokých bot z pevné kůže, už značně ochozených. Na stolku před ním stál malý kalíšek a džbán.

Sebrala všechnu odvahu a zamířila k němu. Usedla na volnou židli naproti a podívala se znovu, s kým má tu čest. Steží viděla výrazné oči, nos a ústa. Na tváři se mu zračil výraz čirého překvapení.

„Vy jste ten, komu říkají Chodec?“ zeptala se chvějícím se hlasem.

Přikývl.

„Posílá mě jistý stařec. Jmenuje se Gandalf“

Všimla si, jak zpozorněl, když vyslovila čarodějovo jméno. Zřejmě mluví se správným člověkem. „Potkal jsem ho dnes ráno ještě se dvěma společníky na Větrově. Jeden byl trpaslík a druhý elf“

Tohle by si těžko někdo vymyslel. Musel jí uvěřit. Přesto byl opatrný a z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. Snad jí spolkl i to, že se vydává za chlapce. Ačkoliv jí neuniklo, jak hodnotí její oblečení a pátravě si prohlíží její vysoké boty, kalhoty i kabátec.

Obezřetně se rozhlédla kolem, zda je někdo nepozoruje. Pak sáhla do kapsy u vesty. „Mám vám ukázat tohle, pane. Prý už budete vědět.“

Vytáhla prsten a položila ho na stůl tak, aby ho ze stran stále zakrývala dlaněmi. Muž na ni upřel užaslý pohled. Pak svou pozornost přesunul na

tu malou zlatou věc, ale nic víc neudělal, jen na prsten zíral jako u vytržení. Vůbec netušila, co se mu honí hlavou. Pak ucítila za zády jakýsi pohyb a rychle na prsten přiložila dlaň.

„Takže je to pravda, našli ho,“ promluvil Chodec konečně. „Proto je v kraji takový neklid.“

Překvapilo ji, že divoký hraničář má tak příjemný hlas. Čekala spíš nějaký chraplák a hrubou mluvu, ale tohle byl přesný opak, mluvil jako kniha.

„Za to může zřejmě Devítka,“ podotkla.

„Víš o nich?“ žasl dál muž. „Jeli za tebou?“

„Nevím, spěchal jsem, jak mě Gandalf požádal.“

Muž se k ní mírně naklonil, takže si konečně mohla prohlédnout jeho tvář. Vypadala mladě, ale zároveň z ní čísel zralost. Zahlédla polodlouhé vlnité vlasy, když mu pár neposlušných pramenů vyklouzlo zpod kapuce. Podle stavu jeho oblečení usoudila, že musel přijít rovnou z Divočiny.

„Schovej tu věc,“ požádal důrazně.

Frodina stáhla prsten ze stolu, aniž by zdvihla dlaň, a vrátila ho do kapsy.

„To teda musela být jízda,“ podotkl hraničář obdivně. „Vždyť z Větrova je to sem pět dní pochodu!“

Chvála ji těšila, ale pokrčila rameny. „Vločka umí být rychlá, když je potřeba.“

„Taky je k tomu potřeba dobrý jezdec, nemyslíš?“

Lehce znachověla, ale dalo se to přičíst i horku v hospodě, alespoň ve srovnání s venkovním podzimním chladem. Frodina si dosud nesundala kabát, aby si udržela zdání chlapeckého zjevu.

Chodec přivolal hospodského. „Ještě jeden pohárek!“

Máselník jenom kývl a zase odtančil s korbely v rukou na druhý konec hospody. Za chvíli se vrátil, postavil hliněný pohárek před Frodinu a zeptal se: „Nějaké další přání?“

„Potřebuji ustát koně. Bělouš, je uvázaný v průjezdu,“ promluvila prosebným tónem k hraničáři.

„Slyšel jste mého přítele, Máselníku,“ řekl Chodec. „Připište mi to na účet.“

„Ovšem. Nob se o něj postará,“ přitakal hospodský ochotně.

„Máte nějaký volný pokoj?“ dotázal se Chodec.

Máselník zdvihl v údivu obočí. „Je mi líto, pane, hospoda je kvůli tý oslavě plně obsazená. Dal jsem vám včera úplně poslední, co byl volnej.“

„Dobře,“ řekl Chodec a přeměřil si zubožený vzhled svého nového spoléčníka. „A co takhle hrnek husté polévky?“

Uvědomila si, že jí pořádně kručí v žaludku. Během jízdy stihla sežvýkat jenom suchý chleba, když si udělaly s Vločkou malou přestávku, aby kobylka schroupala trochu ovsu. Naštěstí si Frodina před každou vyjíždkou dává do sedlové brašny skývu a pytlík obroku, protože člověk nikdy neví, co se může po cestě stát. *Co když si kuň třeba zlomí nohu a ona půjde domů pěšky? Je lepší být připravená.*

Jenže tím její zajištění pro nouzi končilo. Pro krátkou vyjíždku bylo dostatečné, ovšem to, že v sedle stráví téměř tři čtvrtiny dne, nepředpokládala. Nyní tonula v rozpacích, protože na útratu neměla.

Hraničář nečekal na odpověď. „To je taky na mě,“ poznamenal k číšníkovi.

„Hned jsem zpátky s báječnou polívčičkou!“ prohlásil Máselník úslužně.

Když hospodský zase odběhl, vzal Chodec džbán a dolil oběma do pohárků. Frodina se napila. Bylo to víno a celkem dobré, cítila, jak se jí oheň rozlévá po těle.

mlčeli. Když pak před ní přistál ušatý hrneček s hustou kouřící tekutinou, hltavě se pustila do jídla. Vnímala, že ji hraničář celou dobu pozoruje, ale nedbala a vylízala tu dobrotu do poslední kapky.

„Děkuji, pane,“ řekla, když dojedla. „Strávil jsem celý den v sedle,“ snažila se nějak omluvit svůj zanedbaný zevnějšek. Uvědomila si totiž, že je určitě celá zpocená, možná i zablácená, kolem hlavy jí visí uvolněné pramínky vlasů, že prostě vypadá jako cuchta, a zrudla. Tím se ovšem prozradila.

Chodci to neušlo. „Půjdeš teď se mnou nahoru? Chci si promluvit v klidu.“

Chápala, že tady asi vzbuzuje příliš velkou pozornost. Pár lidí se už po nich ohlédlo. Měla jemné rýsy, tváře růžové studem, a tak některým začalo vrtat hlavou, co tu dělá. Jestli něco nesnášeli, pak šalbu a podvod. Dívku v chlapeckých šatech by mohli brát jako urážku. Jenže se tím dostala do pěkně hloupé situace! Jít s cizím chlapem do jeho pokoje se jí moc nechťelo.

Chodec si všiml, jak se zachvěla. „Chci jen mluvit,“ snažil se ji uklidnit. „Musíme se rozhodnout, co dál. Tohle je moc vážná záležitost a tady o tom mluvit nemohu.“

Přikývla. Co měla dělat?

Dopili víno a zdvihli se. Chodec ji vedl přes hospodu pryč a pak po úzkém schodišti až do nejvyššího patra. Cestou k nim doléhalo milostné hekání z pokoje, který míjeli. Odemkl a vpustil ji dovnitř. Byl to malý pokojík s vrzající podlahou. Pod sešíkmenou střešou se musela sklónit. V rohu stála jediná úzká postel. Maličkým okénkem téměř u podlahy k nim pronikalo měsíční světlo.

Chodec sáhl po vaku, který měl vedle postele, vytáhl křesadlo a rozžal svíčku. Pak si stáhl kapuci, ale plášť si nesundal. V pokoji vládlo chladno a nebylo v čem zatopit. Nebylo tu ani žádné umyvadlo. Ale i tak to bylo nějaké útočiště. Postavil svíčku pod okno. Stáhl z postele přikrývku a rozložil ji na zemi. Bylo to jediné místo, kde se mohla posadit, pokud nechtěla na postel. Nebyl tu žádný stůl ani židle.

„Povíš mi své jméno, děvče? A důvod, proč nepřišel Gandalf osobně?“ zeptal se, když si sedla, kam ukázal.

Došlo jí, že ten její pokus o převlek snadno prohlédl. „Říkají mi Frodina,“ vyhrkla bez rozmýšlení. „Gandalf přijít nemohl. Musel dopravit nemocného Legolase do jakési Roklinky. Prsten ho otrávil. Gimli letěl s nimi.“

„Letěl?“ přeptal se Chodec, zda dobře slyšel.

Dívka na chvíli zapochoybovala, co viděla, když se v jednu chvíli ohlédla přes rameno k Větrovu. „Existují přece velcí ptáci, že unesou třeba čaroděje nebo elfa?“

„Orli,“ vydechl Chodec. „On si přivolal Gwaihira z Mlžných hor!“

„To bude ono,“ kývla. „Čelili útoku nazgûlů a možná je tím zmátli. Nebo je tu možnost, že se vydali po mé stopě.“

„Jsi velmi odvážná,“ řekl hraničář upřímně a zkrřížil ruce na prsou. „Ale také velmi důvěřivá. Co kdybych se za Chodce jen vydával a toho pravého zabil?“

Svraštla čelo. „Myslela jsem, že hraničáře nejde jen tak zabít. Že jsou chrabří a neohrožení. A taky trochu divocí...“

Zasmál se od plic. „Už asi chápu, proč ti ten úkol Gandalf svěřil.“

„To byla spíš náhoda,“ mínila Frodina. „Že jsem je tam potkala. A že se ten zlatý kroužek skutálel až ke mně, když ho Gimli upustil.“

Pobaveně zakroutil hlavou. „Náhoda? Cožpak neznáš slova proroc-tví? Gandalf ti to nevysvětlil? Víš aspoň, co ta věc, kterou neseš, vlastně je?“

„Sauronův prsten!“ odsekla. *Jsem snad nějaká malá holka, aby mě takhle zkoušel?*

„Pst!“ přiložil si varovně prst přes ústa. „On má své špehy všude.“

Ze zdola k nim dál doléhalo milostné hekání a tlumený hukot z hospo-dy. Jinak panovalo takové ticho, že mohla slyšet tlukot křídel nočních můr o okenní sklo, jak se marně snažily dostat dovnitř.

Upřela na něj oči. „Takže co je potřeba udělat? Gandalf tvrdil, že to budete vědět vy.“

Opravdu je tenhle chlap Dúnadan? ptala se sama sebe v duchu. Odvážila si muže znovu prohlédnout. Najednou jí připadal starší než dole v hospodě. Vlasy mu už lehce prokvétaly šedinami. Ve tváři zahlédla i drobné vrásky, hlavně na čele a kolem očí.

„Dokončit, co Isildur nedokázal,“ prohlásil Chodec prostě.

„A to je?“

„Prsten zničit.“

„Dobře, proč ne. Když se zničí prsten, tak to znamená i konec Temné-ho pána. Je to tak?“

Přikývl. „Ale není to tak snadné. Jeden prsten nejde zničit žádnými způsoby, které známe. Nejde ho rozbít kladivem, ani roztavit v peci. Prsteny moci může roztavit jedině dračí dech, jenže ve Středozemi už nežije jediný drak. A kdoví, zda by to na Vládnoucí prsten stačilo. Zbývá jediná možnost.“

„Jaká?“

„Vrátit ho tam, kde ho Sauron vyrobil. Do žhavé lávy v Puklinách osudu.“

„A vy, pane, víte, kde se to místo nachází?“

Žasl znovu nad její přímocarostí. Sáhł po svém vaku a vytáhl z ní ruličku z měkké kůže. Rozložil ji na podlaze před dívkou. Byla to mapa.

„My jsme tady,“ ukázal. „Ohnivá hora je zde,“ poklepal prstem na úplně opačném konci mapy, kdesi na jihovýchodě. Zdvihla konec kůže a naklonila ho ke svíčke. Přeslabikovala si ten nápis a zbledla.

„Píše se tu... Mordor,“ vydechla.

„Ano. Ohnivá hora je na dohled od Barad-dûr. Přímo v srdci území, které ovládá nepřítel.“

Zdvihla k němu šokovaný pohled. „To je vtip?“

„Ne.“

Viděla i na jeho tváři, jak ho ta představa také neteší. Konečně to na chvíli nebyl sebevědomý pan dokonalý.

„Nevidím jinou možnost,“ prolomil krátké ticho. „Prsten musí zmizet ze světa, než ten bude úplně zničen. Sauron se nezastaví před ničím, dokud tu zůstane jediná živá duše. Spálí celou Středozem na prach. Z lidí si udělá otroky stejně jako z trpaslíků.“

„A co elfové? Ti přece ovládají kdejaká kouzla. Nemohou ho zastavit?“

Chodec zavrtěl hlavou. „Věk elfů končí. Odcházejí z této země. Už je pozdě. Lodě v Šedých přístavech jsou připravené. A když Temný pán získá Vládnoucí prsten, ovládne i ty ostatní, co mají elfové v držení. Ani oni nejsou všemocní.“

Vzpomněla si na Legolase a musela mu dát v duchu za pravdu. „Takže co navrhujete?“

„Prsten nyní připadl tobě a tak to mělo být. Ale nejsi na ten úkol sama. Já tě do Mordoru doprovodím.“

„Cože? Já?“ zajíkla se. „Tak daleko? Měla jsem jet jenom do Hûrky...“

„Tak se plán změnil,“ prohlásil nevzrušeně. „Nepřítel rozeslal všude své zvědy. Zlo se šíří. Musíme spěchat.“ Ani nečekal na její reakci a sklonil se opět nad mapou. „Vydáme se po Zelené obchodní stezce, pak po staré jižní cestě až přímo k Rohanské bráně. Odtud podél Anórienu až k Minas Morgul. Vede tam tajná stezka do Mordoru.“

Konečně jí to celé došlo. Zbledla. „Jak trvá dlouho se tam dostat?“

„Mnoho dní. Tady už bude zima,“ odpověděl věčně a sroloval mapu.

Zadívala se do temného okna. „Ale vrátíme se, že?“

„Nebudu ti lhát. Ta naděje je hodně malá. I když se tam dostaneme, Mordor je holá pláň plná děr a puklin, z nichž uniká kouř. Není tam skoro co dýchat a nebe je věčně zastřené temnými mraky. Žijí tam jenom skřeti. Ale přísahám, že dám třeba svůj život, abych tě ochránil, pokud ten úkol přijmeš. Nic mi neleží na srdci více než osud této země.“

Seděla ztuhle. „Ještě nikdy jsem nebyla dál než u Posledního mostu.“

„To nevadí. Se mnou jsi v bezpečí. Já znám celou naši cestu i končiny, přes které musíme jít. Už jsem byl na jihu a vím, čemu se vyhnout. Budu tvým průvodcem až do konce. To ti slibuji.“

Seděla dál s hlavou sklopenou. Nejraději by odtud utekla, zavřela se ve svém pokojíku na Větrovském dvoře a na všechno zapomněla... To jí něco připomnělo. *Co na to všechno řekne Branold? Cožpak si můžu jen tak přisvojit cizí majetek a někam si odjet?*

„A co Vločka?“ namítla. „Musím ji vrátit pánovi do Větrovského dvora. Jeho dceři by moc chyběla. A je to dost drahocenný kůň.“

Viděla mu na očích, jak je tahle její starost pro něj nicotná. Ale ovládl se. „Neměj obavy. Máselník to zařídí.“ Pak se nadechl a dodal povýšeně: „Koně jsou dobré na rychlé cestování, ale nehodí se na stezky, po kterých musíme jít my.“

„A co aspoň vzkaz, aby doma věděli, co se mnou je?“ navrhla zoufale.

Zavrtěl hlavou. „To není dobrý nápad. Kdyby se dostal do nesprávných rukou, tak by byl náš záměr vytrazen. A já tady ani nevím o nikom spolehlivém, po kom by se dal poslat.“

Mlčela.

Hraničář jí položil ruku na rameno. „Takže domluveno? Vyrážíme na jih?“ zeptal se, aby se ujistil.

„Mám strach,“ přiznala tiše a uhnula před tím dotykem.

Stáhl ruku zpět. „To je v pořádku. Nevím o nikom, kdo by ho na tvém místě neměl. Ale já věřím, že věci se stávají z nějakého důvodu. Musí tu být naděje.“

Podívala se mu překvapeně do očí. Taková slova od hraničáře nečekala. Chodec ale odvrátil zrak, vstal a měl se k odchodu. Přes rameno si přehodil luk a toulec plný šípů, které měl opřené v rohu pokoje. Vzhledem se silně podobal tomu Legolasovu. „Dnes přespíš v tomhle pokoji a já budu hlídat venku.“

„Cože? Venku? Není to nebezpečné?“

Usmál se. „Jsem zvyklý. Nevím, co jsi zaslechla o hraničářích. Stojíme proti zlým tvorům neustále.“

„A co když se tam někde potulují oni?“

„Do Hůrky se neodváží. A nemusíš mít strach, já budu nedaleko.“

„Ale Gandalf říkal, že nepřestanou, dokud...“

„Vím moc dobře, co jsou zač!“ skočil jí do řeči. „Proto taky vyrazíme hned zítra. Seženu nám zatím nějaké věci na cestu. I když ty jsi oblečená celkem obstojně, po něčem se podívám.“ S tím sáhl po klice. „A teď spi, můžeš-li.“



KAPITOLA 2

CESTA DO NEZNÁMA

Chodec zabouchal na dveře uprostřed noci. „Vstávej, Frodino! Rychle!“ volal na dívku a v hlase měl naléhavost.

Chvilí trvalo, než se probudila. Únava a sladké víno na ni seslaly těžké omámení. Otevřela oči a vyděšeně se posadila na posteli. Nasoukala se do kalhot, přehodila si přes hlavu košili a otevřela dveře. Nejspíš ho svým zjevem, bosá, v dlouhé plandavé košili, kterou si nestihla zastrčit do kalhot, a s vlasy volně splývajícími až po pás, zaskočila. Stál ve dveřích a mlčel.

„Co se děje?“ zeptala se.

Chodec zaváhal jen na chvilku a hned se hrnul do pokoje, v ruce naditý vak. Luk a šípy však už neměl. „Jsou tady. Vtrhli do Húrky. Nevím, kolik jich je, ale prohledávají město.“

„Kdo?“ zeptala se rozespale, ale vzápětí to hned pochopila a mysl se jí projasnila jako blesk. „Nazgûlové?“

„Přesně tak! Musíš se rychle obléct a sbalit. Rozumíš? Opravdu rychle.“

Přikývla a rychle sáhla po vestě, zkontrolovala prsten v kapse, a pak si natáhla kabátec.

„Vypadá to, jako by je přitáhla moc Prstenu. Nenasadila sis ho?“

Zavrtěla hlavou.

„Třeba bezděčně, ve spánku...“ zkoušel to.

„Ne, opravdu!“ bránila se. Trochu trvalo, než se dostala do jezdeckých bot.

„Když jsou blízko, má Prsten vlastní vůli. A člověk pak udělá, i co nechce.“

„Já vím,“ odsekla. Už ji s tím výsledkem štvál. „Gandalf mě před tím důsledně varoval.“

„Dobře,“ kapituloval. „Pak tě opravdu museli sledovat už od Větrova. Jinak by tu nebyli tak rychle.“

„Nikoho jsem za sebou neviděla...“

„Jenže jsou tady. A obrátí vesnici vzhůru nohama. Jen doufám, že Hůrečtí nedají svou kůži lacino.“

Ze zdola k nim pronikl podivný dunivý zvuk. Hraničář přiklekl k malému oknu a snažil se skrz něj něco zahlédnout. Venku se míhala nějaká světla. „Je pozdě, po schodech to už nepůjde. Už jsou dole,“ vyhodnotil situaci. „Musíme přes střechu.“

„Cože?“ vytréštila Frodina oči, když si zaplétala dlouhý cop. Z výšek měla hrůzu.

„Hotovo?“ ohlédl se po ní. „Tak pojď. Ještě jim můžeme utéct.“

„Kam?“ vyhrkla.

„Do pustiny.“

„Já vím, že to teď asi není nejvhodnější chvíle, ale přemýšlela jsem, zda bychom přeci jen nemohli Prsten někde schovat...“ navrhla nesměle. „Třeba Větrovský dvůr má pevné zdi...“

Chodec zavrtěl hlavou. „Ne, jak vidíš, žádné zdi nazgúly nezastaví. Zapomeň na Větrovec, nechceš-li na všechny tam přivolat zkázu. Pochop to už konečně, že není jiná možnost, než tu věc zničit.“

Vzpomněla si na spoušť, kterou po sobě nechali skřeti během nočního útoku na dvorec. Ne, asi má ten hraničář pravdu, určitě nechce, aby se něco takového opakovalo... Nebo něco horšího.

Popadl ji za loket a vytáhl ven z pokoje. Sotva se ocitli na chodbě, dolehly k nim další zděšené výkřiky z hospody dole. Frodina ztuhle naslouchala. Chodec mezitím ohledával strop, dokud nenahmátl padací dvířka na půdě. Šla naštěstí snadno otevřít. Podal svůj vak Frodině a vytáhl se nahoru. Pak spustil malý žebřík, po kterém se Frodina vyšplhala za ním na hambalek. Bylo tu hrozně málo místa, mohli lézt jenom po čtyřech. Obličejí naráželi do hustých pavučin, které se jim vzápětí lepily na vlasy. Vládla tu tma, takže se mohli orientovat jenom hmatem. Chodec před sebou tlačil vak, dokud se nedostali ke komínu, kudy se dalo vylézt na střechu.

Jakmile vystrčil hlavu nad krytinu, ošlehl ho studený vítr, ale on stál pevně. Podal ruku Frodině a vytáhl ji k sobě. Přidržovala se komína a rozhlédla se kolem po vesnici. Nebyl to hezký pohled. Na několika místech Hůrka hořela. Z ulic se ozýval vzrušený křik a ve světle luceren se komíhaly stíny pobíhajících lidí. I z hospody se ozýval hrozný hluk, jak někdo vylo mil dveře, pak třesk střepů o podlahu. Ve stájích zděšeně ržáli koně. Teď jí konečně došlo, jakou zkázu měl hraničář na mysli.

„Pomóóoc! Vraždááá!“ volal zoufale nějaký hlas. Z několika míst znělo troubení na poplach. Hůřečtí se zřejmě vzbouřili k obraně.

Chodec si dění kolem nich nevsímal. Zkoumal vzdálenější místa směrem, odkud zatím žádný hluk nepřicházel. Ve východní čtvrti se zdálo, že tam ještě vládne klid. Snažil se odhadnout co nejlepší trasu, jak by se přesunuli někam k nižší střeše a po ní zase dál, po další střeše, až budou moci slézt na zem a ztratit se ve tmě. Doufal, že se jim podaří najít způsob, jak se dostat z Hůrky nepozorovaně. Snad by se mohli podél živého plotu proplížit k jižní bráně, pokud ovšem nebude taky hlídána...

Frodina se přidržovala hřebene střechy a nejistě klopytala za ním. Mohli jít jen v místech, kudy vedly vaznice a na volné šindele přímo nestoupat, byly už staré a vetché. I tak pod nimi dřevo praskalo. Po střeše hostince to ještě šlo, ale přeskočit na sousední střechu už nebylo tak jednoduché. Aspoň pro Frodinu ne. Hraničář se pohyboval jako kočka a obratně překonával všechny překážky.

Jen pomalu se přesouvali na druhou stranu domu. V jednom místě se ale šindel uvolnil přímo dříve pod nohou a sjel po střeše. Frodina uklouzla a v poslední chvíli se chytila čerstvě odkryté hrany. Visela za ruce a zoufale se snažila nahmátnout nohama nějakou oporu. Panikařila z představy, že spadne dolů.

Když to Chodec viděl, okamžitě se vrátil a vytáhl ji za lokty k sobě. Počkal, až zcela otřesená najde zase rovnováhu a srovná se.

„V pořádku?“ zeptal se věcně, když se zdálo, že stojí zase rovně a sama.

Kývla, ačkoliv se jí strachy klepala kolena.

„Musíme dál,“ řekl nesmlouvavě a vydal se zase původním směrem.

Utírela si slzy, které jí bezděčně vyhrkly z očí, a následovala ho. Na střeše uvíznout v žádném případě nechtěla. Přes Chodcovu chladné chování

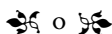
k němu pocítila něco jako důvěru. Život měla naruby a jediné, co mohla, bylo věřit tomuhle divokému chlapovi. O hraničářích se vyprávělo leccos. Nepochybovala, že už zažil mnohá nebezpečství. Ale na ni toho bylo nějak hodně.

Netušila, jak se nakonec dostala přes všechny ty střechy. Prostě běžela za Chodcem a nedívala se vlevo ani vpravo. Podle jeho vzoru přeskakovala na další domy, kde ji muž jistil, kdyby ztratila během doskoku rovnováhu. A pak najednou stála na pevné zemi. Ostražitě se plížili kolem tmavých nízkých domků, ale brzy se ukázalo, že ani jižní branou se ven nedostanou.

Hlídkoval tam jeden z Devítky. Seděl na obrovském černém koni, který přešlapoval a hrabal neklidně kopyty, a nazgůlova vysoká černá postava v plášti se tyčila proti hvězdnému nebi. V ruce třímal vytasený meč, jehož ostří bylo matné, nejspíš od krve. Šla z něj hrůza. Frodina pocítila pronikavý chlad, jako by ji ovanul nějaký jedovatý dech. Roztřásla se. Podívala se na Chodce, ale výraz jeho tváře se dal těžko popsat. Opět si natáhl kapuci, ale zdál se úplně klidný.

Nesly se k nim slabé sykavé zvuky. Černý jezdec čenichal. Zřejmě měl mnohem lepší čich než zrak, protože Frodinu s Chodcem, příkrčené za vozem, vůbec neviděl. Ale bylo tu riziko, že je vycítí, a tak rychle vycouvali zpátky až k plotům úzkých zahrad. Chodec zvažoval zkusit cestu přes ně, ale bylo to riskantní, že tam na někoho narazí a upoutají nechtěnou pozornost.

Nakonec hraničář vylámal do živého plotu úzký otvor. Procpal jím Frodinu, pak vak a nakonec sebe. Opatrně se sunuli zády podél plotu, dokud nenašli schůdné místo do rokle. Vedly tudy malé kamenité stupínky až k úzké lávce asi v polovině srázu. Chodec o nich nejspíš věděl, ale v té tmě neodhadl přesně, kde se nachází. Odtud se dostali k úpatí kopce, kudy vedla cesta od jižní brány a napojovala se na silnici. Šli po ní jen chvíli, pak odbočili do lesa, zrovna když svítalo.



Chodec znal dobře nejrůznější pěšiny a stezky, které se klikatily kolem hlavní silnice. Zvolil opravdu ostré tempo a dělal čest svému jménu. Ani na chvíli nezvolnil. Nesl ten svůj vak, jako by to bylo pírkó, a krok měl stále

pevný. Až nyní si uvědomila, jak je vysoký, vyšší než kterýkoliv muž, kterého za život potkala. Byl štíhlý, samá šlachy a sval, a nemluvný. Když ale položila nějakou otázku, odpověděl. Úsečně a zdvořile, jak nejlépe dokázal. Ale stejně to znělo dost nepřístupně.

Frodina proto raději také mlčela a snažila se s ním držet krok. Tu a tam minuli nějaká zapomenutá políčka, opuštěná stavení a zanedbané zahrady kolem nich. Nepotkali na nich ani živáčka, i tak hraničář rozhodl, že nebudou riskovat a rozdělovat oheň, pokud to nebude nezbytně nutné. Sehnal od Máselníka nějaké zásoby a také teplou pelerínu, pošitou kožešinou, pro Frodinu. Byla jí trochu velká, ale asi to bylo to nejlepší, co se podařilo v Hůrce během noci sehnat. Zapínala se na malý háček pod krkem a hřála jí na krku i na zádech, možná až moc.

Brzy začala za hraničářem zaostávat. Měla k tomu několik důvodů. Ač byla zvyklá na dlouhé procházky třeba i v zimě, hraničáři prostě nestačila. Pelerína jí navíc klouzala z ramen, jak za hraničářem dusala nerovným terénem. Musela si ji nakonec sundat, ale to ji ještě víc zpomalovalo, protože jí nesla v podpaží. Ale aspoň se přestala tolik potit. A třetím důvodem byl hlad. Polévka se už dávno někam propadla a únava ze včerejší dlouhé jízdy si také vybírala svou daň. A byl tu i čtvrtý důvod. Po včerejší námaze v sedle cítila třísla i záda a při každém kroku jí oběma koleny projela prudká bolest.

Pravda ale je, že si chtěla udržet odstup kvůli moci Prstenu. Snažila se o to už na té střeše, ale pak byla ráda, když jí Chodec v těžkých okamžicích byl nablízku. Teď je to ale jiné. Čeká je dlouhá cesta, což znamená mnoho dní a nocí pohromadě. A ona pamatovala na Gandalfova slova, že právě na lidská srdce má vliv největší. *Když nepůjdu k tomu muži příliš blízko, třeba tomu nejhoršímu předejdu*, uvažovala. Najednou jí to celé připadlo jako hloupý nápad. Copak se vážně vydala s cizím chlapem do pustiny? Znovu si promítala v hlavě vše, co se událo od setkání na Větrově, a nemohla tomu uvěřit.

S postupujícím dnem také pozorovala starostlivě pohyb slunce na obloze. Směr, jaký hraničář zvolil, se jí nezdál. „Tudy se ale na jih nejde,“ namítla během přestávky, kdy jí hraničář nabídl něco ze zásob.

Seděli na malé mýtině, kterou nedávno někdo vykácel. Pařezy byly ještě čerstvé a voněly. Chodec pojedl málo, čekala by, že takový chlap toho spořádá celkem dost, ale zřejmě šetřil, aby měli dost jídla na delší cestu. Pak

z vaku vylovil hliněnou lahvičku, vyňal korkovou zátku a podal ji Frodině, aby si ošetřila sedřené ruce. Uvnitř byla hojivá mast a voněla po jehličí. Ne-protestovala.

Změřil si ji překvapeně, snad až obdivně, že poznala, jakým směrem jdou. „Nechci, aby se vědělo, kam máme namířeno doopravdy. Myslím, že nás stejně vystopují,“ přiznal trochu neochotně.

„Kdo?“ zeptala se vyděšeně. „Černí jezdcí?“

Potrásl hlavou. „Chci, aby si mysleli, že jdeme na východ. Aby to vypa-dalo, že se chceme dostat do Roklinky.“

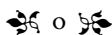
„A nebylo by to nakonec rozumné? Gandalf si také myslel, že se sejde-te tam.“

„Ne,“ odsekl. „Už není čas na dlouhé porady. Nazgûlové tě teď budou neúnavně hledat. A hlídat všechny cesty.“

„Tak proč ta zacházka, když spěcháme?“

„Zacházka to je a trochu nás zdrží,“ souhlasil. „Ale vyplatí se nám to. Den dva půjdeme tudy, pak odbočíme na jih, až se jim ztratíme v Komářích močálech a v Divočině za nimi. Že bychom se vydali tímto směrem, to je to poslední, co by předpokládali.“

Představa močálů ani divoké neobydlené krajiny ji nelákala, ale chápa-la, že je to nutné. Chodec rychle sklídl věci do svého vaku a znovu vyrazili na další cestu. Jeho rázné pohyby jasně říkaly, že na diskusi není zvědavý. Musela mu věřit, nedalo se nic dělat.



Konečně trochu zvolnil tempo. Močály se táhly těsně kolem silnice, a po-kud se jí chtěli vyhnout, museli občas zabrousit hlouběji do bažin. Půda tu byla rozměklá a plná nebezpečných míst. Frodina musela dávat velký po-zor, kam šlape, a jít důsledně v hraničářových stopách. Jinak hrozilo, že se propadne do zapáchajícího bláta nejen po lýtka, ale až po pás. Následovala muže mlčky a řídila se tím, co Chodec nakázal. Když jí dal nějaký pokyn, udělala ho. Když ji varoval před mokřadem, dala si pozor. Když ji požádal, aby počkala, než se vrátí z výzvěd, zůstala na místě a nehnula se. Nereptala, ani když ji napadla hejna dotěrných komárů, a nestěžovala si na bolavé nohy.

To hraničáře velmi zaráželo, čekal, že dívka z bohatého dvora bude víc namítat, protestovat proti jeho rozhodnutím, možná si i vymýšlet obtíže a žádat o úlevy či přestávky. Čekal, že společně putování bude plně nepřijemností. Frodina se však držela. Po cestě dlouhé hodiny mlčela, nebo si něco pobrukovala pro sebe. Tak to vydržela až do setmění. První noc našli útočiště ve stodole, jakmile se přesvědčili, že dům je skutečně prázdný.

Chodec vytáhl z vaku tmavý chléb a loveckým nožem nakrájel na plátky kousek zauzeného masa. Frodina jedla mlčky, vděčná za možnost se konečně trochu posilnit. Viděl na ní únavu, jak by taky ne, když s ním dokázala celý den téměř udržet krok...

„Jsi velmi statečná, Frodino,“ pronesl do ticha.

„Proč to říkáš?“ vytrhla se dívka ze svých myšlenek.

„Na slečinku z bohatého dvora si vedeš moc dobře. Nejdeme zrovna pohodlnými cestičkami.“

„Slečinku?“ zopakovala po něm a rozesmála se. „Tak to rozhodně nejsem.“

Zarazil se. V očích mu viděla záblesk zájmu. „Co vlastně na Větrovci děláš?“

„Starám se o koně. Branold má velké stádo. A je na ně náležitě pyšný.“

„Branold?“

„Můj pán.“

Na tom, jak to řekla, bylo něco zvláštního. Ale hraničář to mlčky přešel, a jenom se suše zeptal: „Jaký je?“

„Ke mně laskavý. To díky němu znám všechny pohádky a legendy, co se vypráví v kraji...“

„Vskutku?“

„Ale to už je teď asi jedno, že?“ upřela na něj zpytavý pohled. „Jistě se mu už doneslo, že jsem utekla s jakýmsi hraničářem... Už se tam zřejmě nebudu moci vrátit.“

„Tohle mě mrzí, Frodino.“

„Já vím, že je to posláním důležitější než nějaké moje živobytí. Ale já byla na Větrovském dvoře celkem spokojená. A tak si říkám, proč se Prsten dostal právě ke mně,“ nakousla zamyšleně. „Jsem jenom obyčejná děvečka od koní. Nemohlo to proctví mluvit o někom jiném? Jak vlastně zní?“

„Inu, máš právo to vědět,“ uznal Chodec a začal citovat:

*„Když zemi pokryje stín,
v kraji, kde Amon Súl
vzpínal se k nebesům,
lidské poupě vyraší
ze slz, jež prolil Arnor.
Oděné jen odvahou
tu pradávnou zhoubu,
co zplodil černý Mordor,
vstříc osudu odnese
a světem lidí otrěse.“*

„Hmm,“ řekla Frodina zamýšleně. „Já se ale na tenhle úkol moc nehodím. Nejsm žádná vznešená paní, ani elfka, ani nevím co. A poupě už vůbec ne...“

Ta poslední poznámka jí ujela trochu bezděčně. Když si to uvědomila, zrudla. *Takhle se před tím hraničářem znemožnit!*

„Připadl však tobě z nějakého důvodu,“ snažil se ji Chodec uklidnit. „Teď ho možná nechápeme, ale čas nám to ukáže.“

Chodec sbalil věci do vaku. Mlčky pozorovala jeho pohyby, zda nezaznamená zaváhání, něco, co by naznačovalo postranní úmysly. Neměla představu, jak to vypadá, když někdo propadá vlivu Prstenu, ale hraničář se choval normálně, až odtažitě. *Poznala bych to vůbec? Nesnažil by se to přede mnou skrýt? Opravdu by zaútočil otevřeně? Nebylo by chytřejší počkat, až usnu, a Prsten mi vzít? Nebo při tom člověk přestane přemýšlet a prostě si bere, po čem prahne? A mám pak vůbec nějakou šanci se ubránit? Včas třeba utéct? Nebo to prostě musím rozpoznat dříve, jinak mám smůlu...?*

„Na vás jeho moc nepůsobí, že?“ zeptala se po krátké odmlce. Sáhla do kapsy a vytáhla Prsten. Točila jím mezi prsty a dívala se, jak se leskne v příšerí, jaké ve stodole vládlo. „Já to nechápu. Je to úplně obyčejný kroužek. Nic na něm není.“

Hraničář strnul. Silou vůle se donutil odtrhnout od Prstenu zrak. „Ale je,“ řekl příškrčeně. „Nese nápis, jenže odhalit ho může jenom oheň.“

„Kouzla,“ vydechla dívka ohromeně. „Samá kouzla a tajemství. Vy víte, co je na něm za nápis?“

Přikývl a pak se odhodlaně nadechl, než to vyslovil: „*Jeden prsten, co všem vládne, Jeden, co zlu sílu dá, Jeden, co je všechny svede a do temnoty připoutá.*“

Zavládlo hrozné ticho. Síla těch slov Frodinu znovu zasáhla. Chvilí jí trvalo, než ze sebe ten divný pocit setřásla. „Je možné, aby měl nějaký prsten vlastní vůli? Isildura prý zradil...“

„Isildur byl slavný a uctíváný král,“ začal hraničář trochu zeširoka. „Vybudoval velké království a vyhrál mnoho bitev. Ale u Anduiny se zachoval jako hlupák,“ prohlásil. „Zabila ho jeho vlastní domýšlivost. Byl to on, kdo podcenil nebezpečí skřetího útoku. A zaplatil za to životem nejenom on, ale i jeho tři synové.“

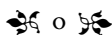
„Cože?“ neskrývala Frodina svůj údiv. Přestala si hrát s Prstenem a sevrěla ho v dlani.

„To se už v pohádkách nevypráví, že?“ pokračoval Chodec. „Ano, jeho synové padli. Zůstal jenom ten nejmladší, Valandil, protože byl ještě dítě a otec ho nechal ještě před válkou v Imladris. Jeho potomci pak udržovali severní královskou větev, ale jeho lid se ztenčil a původní říše Arnor se rozdělila na drobná panství, až je nepřátelé pohltili jedno po druhém.“

Trochu dotčeně si přeměřila mužův temný profil. Nechápala, odkud tohle všechno má, ale neptala se. *Ten hraničář zřejmě dobře ví, proč si uchovává nějaká tajemství a proč se skrývá za přezdívkou. Protože „Chodec“ určitě nic jiného není. Tak mu určitě matka neřkala...*

Když mlčela, vstal se slovy, že půjde na obhlídku. Jakmile odešel, strčila prsten zpátky do kapsy, natáhla se na kupě sena, která tam naštěstí zbyla, a přivřela oči. Den byl ještě teplý a na noc se moc neochladilo, přesto byla za pelerínu vděčná. Seno jí vonělo domovem a kolem vládl naprostý klid. Usnula, ani nevěděla jak.

Nezbudil ji ani hraničář, když se uprostřed noci vrátil z obhlídky, s klidem ve tváři. Sice se tím pochodem na východ zdrželi, ale za tu jistotu to stálo. To však neznamenalo, že je nemohou jejich skuteční pronásledovatelé ještě vypátrat. Při troše štěstí se jim to nepodaří a oni dva budou moci zítra změnit směr a vydat se na jih.



Probudila se a slunko už stálo vysoko nad obzorem. Čekal na ně další podzimní den, sice ještě teplý, ale již byl znát ranní chlad. Chodec byl vzhůru a chystal snidani. Rozkrojil malý bochánek, v němž byla zapečena hruška řídkého sýra. Na velkém lopuchovém listu rozložil hrst lesních plodů. Čutory se rosily, jak byly plné čerstvé vody. Cítila se trochu provinile, protože tohle bývala spíš její role – to ona sloužila pánovi. Ale hraničář to zřejmě bral jako součást svých povinností průvodce.

Snažila se to pak trochu napravit a z chudoučkových stromů kolem stodoly otrhala poslední pláňata, nebo mezi stébly trávy našla v zemi zapomenutou mrkev či řepu. Mohli si tak aspoň zpestřit jídelníček, aby nemuseli jíst stále jen suchý chléb a vepřové. V nouzi chroupali syrové listy zelí, špenátu nebo vyloupali hrách ze suchých lusků, které se zamotaly kolem plotových kůlů a napůl zdivočely.

Cesta jim teď ubíhala příjemněji, co se vzdálili od močálů a cítili zase pevnou zem pod nohama. Frodina si držela svůj odstup a celkem svižné tempo. Hraničář ji dál po očku pozoroval. Mluvili málo, vyměnili si obvykle jen pár nezbytných slov. Dívčino odhodlání se mu však líbilo. Stále se snažili zůstat mimo známé cesty a držet jihozápadní směr.

Časem minuli poslední opuštěná obydlí a zpustošená políčka a dostali se na dlouhou pláň, porostlou hustou a trsnatou travou. Sahala jim místy až po pás a ztěžovala jim notně chůzi. Pláň se však táhla do daleka, a tak nebylo jisté, zda by si pomohli, kdyby se ji pokusili obejít. Stíny stromů byly dlouhé, než se jim podařilo pláň překonat.

Krajina se tu mírně zdvihala a byla celá zvrásněná. Vpravo za silnicí se zdvihaly Mohylové vrchy a před nimi na obzoru zase špičky Jižních vrchů. V sevření kopců se proháněl vítr a v prudkých poryvech jim cuchal vlasy, strhával kapuce a pohrával si s cípy mužova pláště jako s plachtami. Frodinu pelerínu pořád rozfoukával, že si ji musela přidržovat jednou rukou. Nechtěla si ale stěžovat.

Půdu tu pokrýval jen koberec nízké pichlavé trávy, v převisech se tu a tam uchytilo nějaké křoví, které na ně mávalo tuhými větvemi s malými ostrými listy, které zatrhávaly za oděv a na holých zápěstích zanechávaly řezné ranky. Přetlačovali se s větrem celý zbytek dne až do setmění. Zde už nebylo ani památky po nějakých příbytcích; kdo by také chtěl žít v tak nehostinném kraji?

Chodec nakonec zvolil úkryt v dutině rozložitého jilmu, který stál na křižovatce dvou užívaných pěšin. Byl večer a větrno, a tak se mu nezdálo pravděpodobné, že by tudy někdo šel. Strom by sice starý a zpráchnivělý, ale i tak z polámaných pahýlů vyhnal nové větvičky a vytvořil nad kmenem legrační korunu jako vlněnou čepici. Dovnitř se dostali velkou puklinou, která však nebyla od žádné z pěšin znát, ústila na druhou stranu. Chodec o ní musel vědět, zřejmě tudy procházel dříve a stromové útočiště už využil.

Vsoukali se s vděčností dovnitř a usadili se do měkkého podloží ze ztělého dřeva a suchého listí. Uvnitř nefoukalo, a to bylo hlavní. Mohli si zde odpočinout a dát i něco k snědku. Frodina si labužnický vychutnávala každé sousto a chroupala své odpolední úlovky poté, co je hraničář obratně oškrabal svým loveckým nožem. O všechno se dělili napůl, a tak se dutinou ozývalo dvojité křupání, jako by se tam usídlila zaječí rodina.

„To jste našel dobře, pane,“ pochvalovala si dívka, když uspokojila ten nejhorší hlad. „Hádám, že je to nějaký elfí úkryt.“

Kývl. „Pro posly z Imladris. Ale vědí o něm i hraničáři.“

„A co je to vlastně za místo ta Roklinka?“ zeptala se Frodina zvědavě. „Vy to budete určitě vědět.“

„Povím ti o Roklince, ale mám nejprve takový návrh,“ začal muž opatrně. „Co kdybychom nechali toho ‚pane‘ a podobných obratů? Tady v pustině není nikdo nikomu nadřazený.“

„To přece nejde...“ namítla. Chodec byl hraničář, muž zralého věku, a navíc pocházel z legendárního rodu Dúnadanů... Aspoň to tvrdil Gandalf. *Ale nejspíš to tak bude, vždyť ví skoro všechno...*

Podíval se jí zpříma do očí. „Prosím. Šlo by to? Cítím se hloupě. Jako bych byl nějaký tvůj pán. Když už, tak by to mělo být obráceně.“

„Cože?“ žasla.

„No ovšem. Ty máš teď v rukou osud celé země.“

No ovšem, Prsten! To jí připomnělo, že by se měla přesvědčit, zda má ten poklad opravdu stále u sebe a nevytrousila ho někde po cestě. Udělala to zběžně přes látku, ale Chodci ten pohyb neunikl. Přesto se zdálo, že není ani trochu zvědavý, spíš naopak. Na jednu stranu to Frodinu uklidňovalo, protože v těsném prostoru uvnitř stromu by asi neměla žádnou šanci, vždyť by hraničáři stačilo jen natáhnout ruku... Ale na druhou jí bylo trochu divné, že má mít prsten u sebe ona, když u statného chlapa, který si zřejmě

umí poradit i s medvědem, by byl ve větším bezpečí. Je za tou nečekanou důvěrou jenom víra v proroctví, nebo i něco jiného?

„V pořádku,“ řekla úlevně.

„Takže?“ zeptal se Chodec. „Co ta moje prosba?“

„Když si to tak přeješ...“ zkusila to opatrně, ale moc jí to nešlo přes rty. *Snad si časem zvyknu*, říkal ten její zkroušený výraz.

Chodec se ale zatvářil spokojeně a konečně začal vyprávět. Vylíčil Roklinku s takovým zanícením a uměl popsat snad každý kout, až jí to bralo dech. „Vody stékají ze svahů po celém údolí a protékají dokonce samotnou pevností, takže je obkroužená soustavou mostů a lávek, přesto má tak silné základy, že ji dravý proud nestrhne,“ povídal s hrdostí v hlase. „Za střechami několika staveb s bílými vyřezávanými štíty a štíhlými věžičkami ční do výšky mohutné štíty hor, v údolí se však drží světlo a vzduch je i na podzim teplý a plný květinových vůní, které se šíří ze zahrad na strmém břehu. A svítání je zde tak nádherné! Slunce vstává za horami a prosvěcuje stříbřitou mlhu všemi odstíny nachové a zlaté...“

Frodina se pak pohodlně opřela zády o vnitřní stranu kmene a skrz zelený chochol se dívala na hvězdy. Větvičkami lomcoval vítr, ale tady dole byli před ním chráněni. Přestala se třást zimou a cítila, jak si pod pelerínou vytváří teplo. Přivřela oči a představovala si tu krásu a vznešenost Elrondova domu a třpyt hvězd ve vodopádu, který obepíná bílý most. Kráčela v duchu klenutými chodbami, které jí popisoval, stoupala po dlouhém schodišti a dívala se z visuté terasy na jiskřivou hladinu Bouřné. A když kráčela po půlkruhové kamenné vyhlídce, cítila pod nohama, jak proudí nezkrotný živel mezi pevnými sloupy. Mohla odpočívat v zastřešené besídce na ostrohu, procházet se krytými verandami, obdivovat nádherné sochy v průčelích domů i na chodbách, přejíždět prsty vyřezávané ornamenty na štítech nad sloupovím, zábradlích i nábytku, nebo jen tak lenořit v některé z komnat s velkými protáhlými okny, kudy dovnitř vniká záplava zlatého světla... Jako by se najednou ocitla v pohádce...

„Škoda, že nakonec nejdeme tam,“ vzdychla Frodina lítostivě. „Třeba by se našlo i jiné řešení... A kdo je to ten Elrond? Je moudrý?“ ptala se dál, povzbuzená Chodcovou předchozí sdílností.

„Inu, je moudrý. A také už velmi starý. Býval Gil-galadovým heroldem a zažil bitvu na Dagorladské pláni.“

„Tam, kde byl Sauron poražen?“ přeptala se Frodina. „To ale přece není možné... Vždyť se to stalo tak dávno.“

„Ale je. Viděl na vlastní oči, jak padl Elendil a jak jeho syn Isildur uchoopil zlomený meč a utal Sauronovi ruku i s Prstenem,“ prohlásil Chodec. „Elrond je sice jen půlelf, ale byl obdařen nevšední dlouhověkostí. Jeho otcem byl Eärendil z Gondolinu a jeho matkou Elwing, vnučka Lúthien.“

Ta jména Frodina znala z mýtů a bájí. Přišlo ji neuvěřitelné, že by mohl v její době žít jejich potomek...

„Jak to všechno tak dobře znáš?“ podivila se. „Musel jsi Roklinku už mnohokrát navštívit, je to tak?“

„No,“ nakouzl muž váhavě. „Vlastně jsem tam vyrůstal. Po smrti rodičů se mě Elrond ujal a stal se mi druhým otcem.“

„Takže jsi vyrůstal s elfy?“ žasla Frodina. „Znáš jejich jazyk a zvyky? Znáš jejich legendy a písně? Je to tak?“

Usmál se nad její dychtivostí. „Ovšem. Hodně jsem se toho od nich naučil. A také mi v tom velmi pomohla Arwen.“

Když vyslovil to jméno, vycítila v jeho hlase něco jako bolest.

„Kdo je Arwen?“

„Elrondova dcera. Byla jako moje sestra. Říkali jí Arwen Undómiel, protože byla Večernicí svého lidu. V ní se znovu vrátila podoba Lúthien, nejkrásnější dívky, jaká se kdy chodila po této zemi. Je posledním pokladem elfů na zemi a jejím osudem je odplout do Blažené říše Aman, kde bude věčně žít a zářit jako hvězda na nebi.“

Znělo to smutně.

Frodina mlčela. Už se raději na nic neptala. Snažila se usnout, ale nedařilo se jí to. A pak začal Chodec zpívat, pomalou a smutnou melodii. Měl překvapivě čistý hlas, který se nesl tmavou nocí a naplňoval ji vzpomínkou na dávný příběh. Naslouchala slovům a v mysli ji vytanul obraz skrytého království v hlubokém lese a dívky, kterak tančí na pasece za zpěvu slavíků. Ta představa ji odnášela do snů.

*„Beren bloudil v kopcích chladných,
Neměl cestu ani cíl.
Hlavu chmury obtíženou,
Kráčel sám a smuten byl.“*

*Usnuv v houšti bolehlavu
Zaslechl zpěv líbezný.
Patřil dívce tuze sličné
V plášti elfi princezny.*

*Chmury mizí jako kouzlem,
Mysl otevírá světu.
Beren rozběhl se za ní
Loukou plnou bílých květů.
Krásná dívka jako laňka
Mizí rychle v lesa stínu.
Jako rosa v raním slunku
Beren sobě dává vinu.*

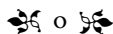
*Dívka jako mrštná rybka
Unikala mu zas a zas.
Zavolal ji elfím jménem.
Stanula, slyše jeho hlas:
Tinúviel! Tinúviel!
Dal elfce jméno vzápětí.
Osudu svému neunikla –
Skončila v jeho objetí.*

*Thingol, král a její otec,
Zle Berenovi uložil.
By dívku za ženu dostal,
Má přinést vzácný Silmaril.
Beren spěchal do Angbadu
Chtě Morghotovi kámen vzít.
Přemožen skončil v temné kobce,
Kde navěky měl hnit.*

*Jsa svou milou zachráněný
Prošel potom mnoho bitev,*

*Kde záhuba zas čekala,
Když Lúthien seznala to,
Tak k bráně mrtvých spěchala.
Láska jí dala velkou sílu,
Beren a opustit nechtěla.
Jenže elfka smrtná není.*

*I zvolila si sudbu lidí,
By mohla se svým milým být.
Dojatí Valar svolili jim
Zpátky se na zem navrátit.
Beren a Lúthien, ti dva
Jako věrný pár labutí
Zůstali spolu v životě,
Zůstali spolu ve smrti.“*



Ráno je vzbudili vrabci, kteří se honili nahoře ve větvích. Frodina se cítila rozlámaná a nechtělo se jí do syrového povětří. Vítr sice trochu ustal, ale během dne se zatáhlo a ochladilo. Zavládlo vlezlé mlžné počasí. Vpravo na obzoru se zdvihala pahorkatina Mohylových vrchů, opředěných strašidelnými příběhy. Šedý stín hor na západě ji děsil, protože hustá mlha se valila právě odtud.

Frodina v mlze úplně ztrácela orientaci. Když se v jednom dolíku rozhodli posvačit, zakryl jim mlžný opar výhled úplně. Neviděli ani na Zelelou cestu, natož aby se jí mohli vyhnout, ani jinam do kraje. Měla trochu obavy, že budou bloudit a chodit v kruhu, ale Chodec je neomylně někam vedl. Šla slepě za ním. Stoupali do svahu, to jediné Frodina vnímala. Odpoledne přišel nepříjemný déšť a pleskal jim velké kapky do tváří.

Proto se Chodec rozhodl pro malou odbočku a zamířil k jedné z chat, kterou používali hraničáři. Nacházela se blízko Jižní obchodní cesty, ale byla dobře ukrytá v lese, takže o ní věděli jen zasvěcení. S Frodinou se o tom neporadil, bral to jako svou práci, aby vždy našel nějaký noční azyl.

Teď viděl, že to byl dobrý nápad. Dívka vypadala dost vyčerpaně, byla bleďá a vlhké vlasy se jí lepily na čelo i krk. Jen doufal, že tam dojdou včas, než padne tma.

Útočiště hraničářů představovala velmi malá nízká stavba bez oken, zasazená do svahu, určená především pro nouzové přespání. Střechu i stěny měla úplně porostlou mechem, takže splývala s krajinou. Dovnitř vedl kulatý vchod, a tak si Frodina připadala, jako když leze do hobití nory. Chodec za nimi rychle zasadil kulaté dveře zpět do okruží, kam přesně zapadly.

Když si Frodina konečně vydechla uprostřed temné malé místnůstky, kde se dalo pohybovat jenom v předklonu, promočená na kost, měla toho trmácení tak akorát dost. Bylo tu aspoň sucho, ačkoliv ze stěn dýchala vlhkost. Chodec zapálil malou olejovou lampičku. Dívka obhlédla jednodité stěny z prken utěsněných hlínou a popadla ji úzkost. Připadala si trochu jako v hrobě.

Sice se nebylo jak zahřát, v obydlí chyběl zdroj tepla, ale i tak odložila pelerínu, orosenou šedými kapkami. Hraničář udělal s pláštěm to samé. „Tady přechkáme nejhorší,“ prohlásil vstřícně. „Co říkáš?“

Jenom přikývla, i když se tu necítila moc dobře. Stísněný prostor jí nikdy nevadil, ve své komůrce za stájemi o mnoho víc místa neměla, ale ten nízký strop na ni doslova padal. Navíc sem táhlo malými průduchy, kterými bylo obydlí opatřeno po celém obvodu směrem od svahu. Bylo jasné, že jinak by se tu brzy udusili. A proč se nedal v chatce zapálit oheň.

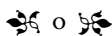
„Máš hlad?“

Zavrtěla hlavou. Hraničář vyndal z vaku přikrývkou a podal jí Frodině. V rohu chaty pak nahmatal dvě rohože z rákosu, díky kterým podlaha tak nestudila. Natáhli se na nich a snažili se přivolat na sebe spánek. Chodec zhasl lampičku a brzy usnul, Frodině se to však dlouho nedařilo. Zcela vyčerpaná se propadla do jakéhosi zmateného snu, v němž se se ocitla zpátky na Větrovském dvoře.

Byl však nezvykle tichý. Z místností nezněl smích ani halas, jak si pamatovala. Po chodbách, kde dříve běhalo služebnictvo, se proháněl vítr. V pánově pokoji zelo okno dokořán a po podlaze se převalovalo listí... Běžela do stáji, ale všechno bylo nějak divné. Dříve jí vítali její svěřenci už z dálky, teď

však nic. Dveře se otevřely a někdo jí vyšel v ústrety. Nebyl to však Branold, ale někdo mnohem menší a ošklivější. Shrbený, s tmavou kůží a plochým obličejem, s křivými údy a dlouhými pažemi až ke kolenům. Skřet! Usmál se na ni zlomyslně a vycenil přitom žluté špičaté zuby, rudé od krve...

V mžiku byla vzhůru. Kolem ní byla naprostá tma. Naštěstí hraničář vedle ní spokojeně oddechoval, a to ji rychle dostalo do klidu. Znovu se natáhla na bok a narovнала si příkrývku kolem těla. Usilovně zaháněla tu zlou představu. Venku šuměl déšť, a to jediné ji nakonec dokázalo ukolébat.



Ráno bylo – jak jinak tady – mlžné. Už nepršelo a z lesů stoupala pára. Hraničář byl pryč a schválně nechal kulaté dveře nedovřené, aby se Frodina rychle upamatovala, kde je a kudy se z nory dostane ven. Hlavu měla těžkou. Svou pelerínu uvnitř nenašla, chyběl i hraničářův plášť. Sušily se totiž venku na improvizované konstrukci z větví. To zjistila, když vykoukla ven.

Chodec se hrbil nad nízkým ohýnkem, v jehož centru umístil otlučený plecháček. Do kouřící vody vhodil hrst sušených bylin z váčku.

„Dobré ráno,“ pozdravil rozespalo Frodinu. Pak jí podal horký hrneček.

Vrhla se na něj s nadšením a sevřela tu vzácnost oběma rukama. Nápoj nechutnal kdovíjak, ale nic teplého neměla už několik dnů.

Její šťastný úsměv ho potěšil.

„Ale jak to?“ podivila se po několika povzbuzujících locích. „Říkal jsi přece ‚žádný oheň‘, ne?“

„V téhle mlze? Dým jako dým...“

Chodec náhle zpozorněl. Ozval se křik dravého ptáka, pak znovu a ještě jednou. Vyskočil na nohy, přiložil ruce k ústům a odpověděl stejným způsobem. Bylo to zřejmě smluvené znamení.

Frodina se lekla, div neupustila plecháček. „Co se děje?“

„Budeme mít návštěvu. Někdo z našich.“

A opravdu, brzy se z mlžného oparu začala vynořovat postava. Nejdřív byl patrný dlouhý plášť, vysoké boty a pak široký klobouk.

„To je Halbarad, můj druh a příbuzný,“ oznámil hraničář, aby dívku uklidnil. Pak vyšel muži v ústrety. „Buď zdrav!“ pozdravil přišedšího.

Muž zamával kloboukem, ale zůstal stát opodál. Frodina si ho zvědavě prohlédla. Měl přátelskou tvář, výrazné oči, hustý vous a ruce jako lopaty. Oblečen byl po hraničářsku.

„Co zde děláš, příteli?“ vyzvídal Chodec a popošel k němu.

„Věřte nebo ne, ale hledám právě vás dva,“ prohlásil Halbarad a ztišil hlas. „Chci vás totiž varovat.“

„Před čím?“

„Před Černými jezdcí. Jdou po vaší stopě. V Hůrce nenechali kámen na kameni a hostinec U Skákavého poníka lehl popelem. Řádili jak pominutí, zřejmě ze vzteku, že jste jim unikli.“

Frodina vrhla na Chodce vyděšený pohled. Muži hovořili tiše, ale i tak většinu zaslechla.

„Přišel jsem tam jen den poté, co jste tam byli vy. Od té doby vás hledám,“ přiznal Halbarad, sundal si klobouk a utřel zpcené čelo. „Vědí o vás. Naštěstí nejsou dobří stopaři, ale hloupí taky nejsou.“

Dívka zbledla, a aby to zamaskovala, strčila nos do hrnku. Vůně bylin jí vrátila trochu sebedůvěry.

„Ale jak jsi věděl, že budeme zrovna tady?“ zeptal se Chodec zaraženě.

„Inu, odhad a kus štěstí. Dost se ochladilo, podzim přišel dříve, a tak se dalo předpokládat, že vyhledáte nějaký úkryt. Už tu na vás číhám dva dny.“

Chodec pokýval uznale hlavou.

„Já tedy nevím, kam máte namířeno, ale spěchejte,“ řekl hraničář s naléhavostí v hlase. „Podle stop to vypadá, že se Devítka rozdělila a vyrazila vás hledat všemi směry. Ta vaše zacházka na východ je sice zdržela, ale oni umí být rychlí. Rozhodně nechodte na hlavní cestu a v žádném případě nezkoušejte použít nějaký most, tam budou hlídat určitě. Vody se ale bojí.“ Pak se zarazil. „Aragorne, kde máš svůj dlouhý luk?“

Frodina při vyslovení toho jména zpozorněla, nahlas však neřekla nic.

„Přišel jsem o něj,“ přiznal oslovený nerad.

„Pak budeš potřebovat jinou zbraň. Nějakou pořádnou.“

„Zbraň?“ zopakoval po něm Chodec pochybovačně.

„Ano, a ne ledajakou. Je jen pár věcíček, které jim mohou ublížit. A ty moc dobře víš, kde takovou vzít.“

Hraničář na svého druha upřel dlouhý tázavý pohled.

„Tamten meč nemyslím, to je odtud moc daleko, a stejně je napadrtí,“ zavrtěl hlavou Halbarad. „Jinou zbraň. Hned tady, za rohem.“ Muž naznačil palcem za svá záda. Někde tam v mlze se tyčily Mohylové vrchy.

„Máš na mysli cardolanský poklad?“

Halbarad se usmál. „Přece se nebojíš zapšklých duchů?“

Chodec vrhl rychlý pohled na Frodinu, pak zase uhnul zpátky. „Zapšklý, ale stále nebezpečný. A já si nemůžu dovolit svou společnici ohrožit.“

„Přece se nechceš bránit Devítce holýma rukama?“ namítl Halbarad. „Uvidíš, že se zbraní po boku se budeš cítit bezpečněji. A lépe tu dívku ochráníš, když došlo na setkání s nimi.“

„Hodlám udělat vše pro to, aby na žádné takové setkání nedošlo,“ zasyčel Chodec nevrle. „Máme-li spěchat, nemůžu ji jen tak někde nechat a ani se pro ni vracet. Musel bych ji vzít s sebou.“

„To je opravdu ona?“ kývl Halbarad bradou k Frodině. „Nese tu cenu?“

Bylo vidět, že je nezvaný návštěvník v obraze. To ji trochu překvapilo.

„Ano,“ kývl Chodec opatrně.

Hřmotný hraničář si dívku pečlivě prohlédl. „Má silnější vůli, než se na první pohled zdá.“

„To vím,“ odpověděl Chodec. „Ale i tak to není nic pro ni.“

„To mluvíte o mně?“ ozvala se dívka, aby už toho šeptání nechali. Netušila, co to má být za podivnou hru. Asi nějaké hraničářské způsoby.

Halbarad odhalil v širokém úsměvu dvě řady silných zubů. Pak se naklonil ke svému druhovi: „Ona to zvládne.“

„Co zvládnu?“ slyšela ho Frodina.

„Procházku do hor, děvče,“ odpověděl jí Halbarad veselým tónem, jako by šlo o nějakou kratochvíli. „Na jednom z těch kopců támhle je něco, co teď potřebujete.“

Dívka se podívala na svého průvodce. Chodec váhal. „Je to na druhé straně silnice. Museli bychom ji přejít. Zbytečně na sebe upozorníme.“

Halbarad zavrtěl hlavou. „Je to tu samá skála a půda je už zmrzlá. Necháte žádné stopy. Stačí, když vás nikdo neuvidí, a to v mlze není zas tak složité.“ Pak se obrátil přímo na Frodinu. „Je skvělý šermíř, ale bez meče je mu ta dovednost k ničemu. To za trochu námahy stojí, co říkáš, děvče?“

Znovu se snažila s Chodcem domluvit pohledem. On se však přímému pohledu do očí vyhýbal.

„Tos asi nevěděla, že?“ pokračoval Halbard šibalsky. „Ještě toho asi hodně o našem Aragornovi nevíš.“

„To tedy ne,“ souhlasila.

„A přesto na něj spoléháš, že ano?“ nevzdal se hraničář ve svém vmlouvání. Nebo tím možná něco sledoval.

Chodec strnul v očekávání, co dívka odpoví.

Ta přikývla. „Zatím nás vedl dobře.“

„Aby ne. Zná Divočinu jako málokdo. Jsi v dobrých rukou. Ovšem ta Devítka mi dělá starosti. Soudě podle toho, jak plení, kam přijedou, a šíří hrůzu po celém kraji, bych řekl, že se nezastaví před ničím.“

„Víte toho zřejmě hodně...“ nakousla Frodina, aby muže povzbudila k dalšímu hovoru.

„Černí jezdcí byli dříve lidé. Králové. Než propadli temnotě, a to se vším, co k nim patřilo. Prý stále nosí zbroj a dlouhé meče...“

„To stačí!“ zasáhl Chodec. „Dobře, půjdeme nahoru,“ rozhodl. „Výrazíme hned, ať jsme tam za dne.“

„Běžte,“ kývl Halbarad spokojeně. „O pelech se postarám. Setru všechny stopy a vyrazím zpátky na sever po svém rajónu. Nikdo nebude mít podezření.“

Na to jen Chodec kývl, sbalil věci do vaku, přihodil neumytý plecháček, zabalil se do pláště a měl se k odchodu. Frodina si stáhla pelerínu z větví a mlčky ho následovala. Halbarad jim jen mávl na pozdrav, a pak si přidržel k ohni a natáhl nad skomírající plameny ruce. Víc nestihla vidět, ohlédla se jen v rychlosti, než celý výjev zmizel za clonami z mlhy.

„Věříš mu?“ zeptala se do Chodcových zad, když byli dostatečně daleko. „Nemůže nás zradit?“

„Halbarad a ani nikdo z hraničářů. Nemusíš mít obavy.“

„Nevím, nezdá se mi dost opatrný. Mohl by je dovést až k nám.“

„Cože? Halbarad?“ usmál se muž pobaveně. „Leda by stopovali medvěda.“

„Ale řekl ti jménem,“ podotkla chladně. „Aragorn,“ připomněla.

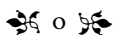
Zarazil se a obrátil tak prudce, div do něj nevrazila. „Pst,“ přiložil si prst přes ústa. „Ano, je to mé rodné jméno, ale mám dost důvodů ho nahlas nevykřikovat.“

„Takže ti tak nesmím říkat?“

Pod nápořem té její bezelstnosti mu obličej zjehl. „Smíš. Ale jen na bezpečných místech.“

Uvědomila si, že ho dosud nikdy neoslovila jménem, tedy vlastně tou jeho přezdívkou. „Zkusím si zvyknout. Chodec se mi stejně moc nelíbil.“

Jen kývl, měl hlavu plnou jiných starostí. Podle všeho se někde dole pod nimi klikatila Zelená stezka. Dosud však neviděl nic. Musel doufat, že se mlhy rozestoupí včas, aby ji zahlédli a vyhnuli se možnému střetu s pcestnými. Touhle dobou by tudy ještě mohly jít kupecké karavany. Možná poslední příležitost, aby si obyvatelé Fornostu a Severních vrchů doplnili zásoby na zimu.



V mlze se nakonec přejít hlavní silnici odvážili, ale stejně předtím dlouho poslouchali, zda se někdo neblíží, zda nezaslechnou zvuky kopyt či hlasy. Pak ji rychle přeběhli a ocitli se na druhé straně. Mohylové vrchy čněly nad mlhou jako ostré zuby. Tady bylo snad ještě chladněji než všude okolo. Mířili, nakolik si vzpomínala, do protáhlého údolí, na jehož konci se měl nacházet otvor či vstupní brána.

Držela se těsně za hraničářem, aby se nerozdělili a neztratili v mlze. Konečně před nimi začala vyvstávat jakási temná skvrna. Když přišli blíž, z mlhy se vynořily dva obrovské černé kameny, lehce nachýlené k sobě, na nichž spočíval větrem ohlodaný kamenný překlad. Brána vypadala, že se každou chvílí zřítí. Frodina zaváhala, když pod ní měla projít.

Aragorn se ohlédl. „Můžeš počkat tady,“ navrhl, když viděl, jak si s úzkostí kameny prohlíží.

Jen to dořekl, v očích se jí objevila čistá hrůza. Zavrtěla rozhodně hlavou. Hraničář vykročil dopředu. „Takže jdeš?“

Kývla a se sebezapřením udělala ty nezbytné dva kroky. Vtom jako kdy kolem padla tma. Když se ohlédla, skrz bránu neviděla žádnou krajinu, jen převalující se chuchvalce mlhy. Nemohla od nich odtrhnout zrak.

„Musíme nahoru, pospěš si,“ nabádal ji Aragorn. „A když uslyšíš hlasy, na nic nedbej.“

Napínali zrak do tmy, která se dala krájet. Jen změna úrovně půdy pod nohama jim dávala znát, že stoupají do příkrého kopce. Když svah zploštěl, věděli, že jsou na vrcholu. Byli zkréhlí a zpocení a stále neviděli ani na krok. Vál tu lezavý vítr a na nebi svítily hvězdy, ač podle času v údolí mohlo být tak poledne. Frodina se zachvěla hrůzou.

Napravo, na severní straně se tyčil sytě černý obrys velké mohyly. Když se k ní Chodec přiblížil, ozvalo se zevnitř něco jako vzdech. Znělo to zlověstně. Už nemohla udělat ani krok, jak ji ten zvuk vyděsil.

„Tak raději zůstaň tady,“ navrhl Aragorn, když viděl její tvář bílou jako křída. „Ale nikam nechod!“

Pak zmizel v temnotě útrob černé stavby. Nevracel se hodně dlouho. Frodina se chvěla po celém těle. V tichu a svitu nepřírodných hvězd se do ní dala zima. Mrazivý vítr jí hvízdal kolem uší ve všech směrech, a kdykoliv si nasadila kapuci, tak ji sfoukl z hlavy. Popošla blíž k mohyle v naději, že najde nějaké závětrčí, ale jediné takové místo bylo uvnitř. Vchod do mohyly zůstal otevřený, a tak sebrala odvalu a vstoupila do tmavé chodby.

„Aragorne?“ zavolala v naději, že je muž někde poblíž. „Kde jsi?“

„Tady!“ odpověděl hluboký studený hlas. „Čekám tu na tebe!“

„Ne!“ vyjekla dívka hrůzou. Kolena jí podklesla a upadla na studenou skálu. Když roztřeseně vzhledla, tyčila se nad ní vysoká beztvará postava, temnější než tma. Dívala se na ni chladnými očima, pak k ní natáhla dlouhou ruku. Ledový dotek jí úplně ochromil. Mohla jen poslouchat protivný šepot, vysoký a tenký, který se pokoušel o jakýsi nápěv. Snad v něm byla i nějaká slova, ale neartikulovaná. Jako z nitra hory zněla píseň ponurá a bezcitná, zařikávání, které hanělo jitra, jež minula, a proklínalo teplo, jež se léta nedostávalo:

*„Tělo, srdce studené,
Věčným spánkem stížené.
Na kamenném loži chladném,
Dokud slunce nezanikne,
Dokud hvězdy pod svůj háv
Nezahalí dusný prach,
Potom do svých černých bran
Povolá tě temný pán.“*

Ruka pomalu začala tápat k dívčině hrdlu, pak se jí jako had ovinula kolem těla a šátrala pod pelerínou. Frodina se nemohla pohnout, jako by ji zaklínadlo skutečně proměnilo v kámen. Uvědomila si však, po čem Mohylový duch jde – hledá Prsten.

V tom okamžiku se objevil Aragorn a tál po ruce krátkým mečem. „Kušuj! Táhni pryč, ty starý Duchu!“ vykřikl.

Ozval se dlouhý, táhlý kvil a nehmotná ruka ucukla. Postava se stáhla zpátky do tmy. Pak nastalo ticho.

„Rychle pryč, než se vrátí,“ pobízěl hraničář Frodinu a sbíral dívku ze země.

Když vyšli ven, stále zuřila temná noc. Nebyly už vidět ani hvězdy. Z nitra hrobky se ozvalo burácení, jako když se řítí kameny. Vztek Mohylového ducha je poháněl odtud.

Jakmile je šikmá brána vypustila s lehkým zadrnčením ven, pocítila Frodina konečně úlevu a přestala se třást strachy. Tady byl zase normální den. Uvědomila si, že ji hraničář táhl celou cestu zpátky za lem peleríny. Nebýt jeho, asi by se živá nevrátila. „Díky,“ vydechla z posledních sil.

Jenom kývl v odpověď, že není zač. Neměl radost z toho, co se tam nahore stalo. Jak se obával, byl to pro Frodinu příliš tvrdý zážitek. Naštěstí se mlhy maličko protrhaly a na tváři jí pošimralo slabé sluníčko. Snad díky tomu se jí brzy do tváři vrátila barva. Pak rychle překontrolovala obsah svých kapes. Když nahmátla známý obrys malého kroužku, uklidnila se docela.

Pak jí hraničář konečně ukázal svůj úlovek. Krása krátkého meče se nedala ani popsat. Ať už za to mohl vzácný kov, nebo kouzlo mohyly, čepel byla nedotčená časem, nezrezivělá, ostrá a blyštěla se jako zrcadlo. Měla tvar podlouhlého listu a jílec vykládaný zlatými a rudými hady. Byla k tomu i pochva ze zvláštního lehkého materiálu, vyvedená v černé barvě a posázená ohnivými drahokamy.

„Tuhle zbraň ukovali před dávnými časy Muži ze Západní říše. A tady byli pohřbeni, s veškerou zbrojí a poklady, jak se slušelo na krále z Prvního věku. Dlouhá léta byly Mohylové vrchy posvátné a ctěné, než sem černo-kněžný král z Angmaru poslal zlé duchy, aby zabránili obnovení vlády Arnoru. Jakmile mohyly obsadili, ovládli kosti mrtvých. Od té doby se z Mohylových vrchů stalo strašné a obávané místo.“